

Lord Ruster

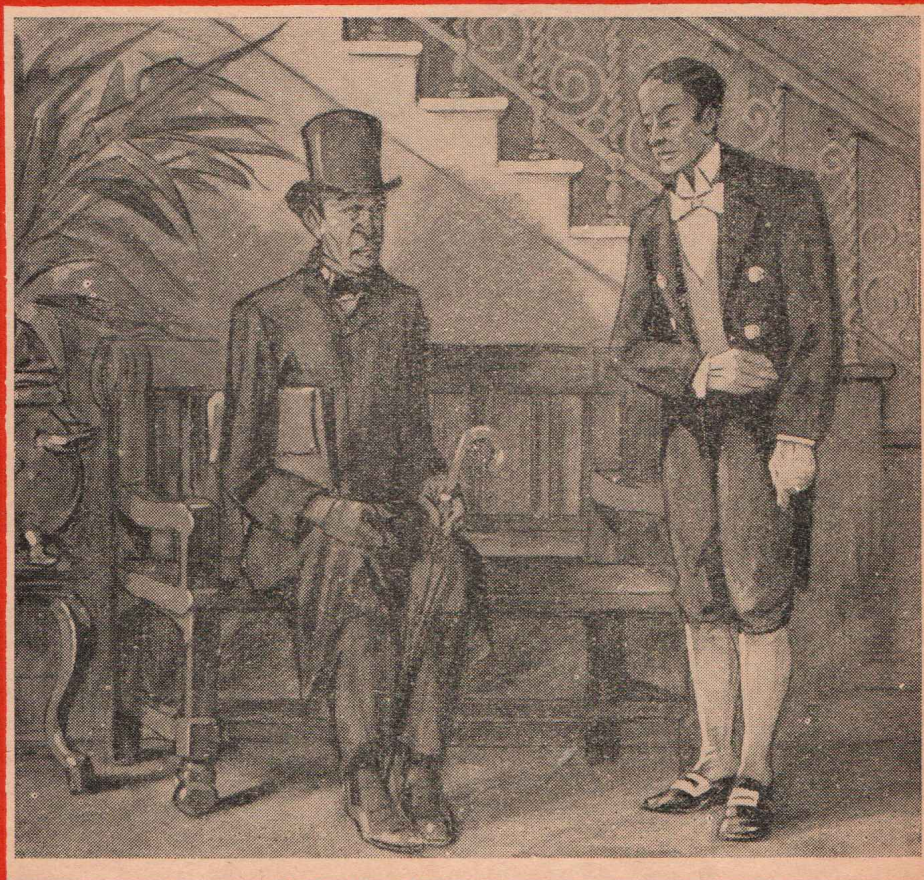
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MISS MAUD GRIJPT IN

N° 2480

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MISS MAUD GRIJPT IN

HOOFDSTUK I

HET GEZIN JONATHAN QUICKMARCH

Het was de eerste mooie dag van het herfstseizoen, laat in november, omstreeks elf uur in de ochtend, en in het Londense Hyde Park was het zeer druk.

De zon straalde aan een heldere hemel bij lichte vorst.

De brede rijwegen waren hard door de vorst en de droogte der laatste dagen, waarnaast de rulle, zwarte aarde van het ruiterspad scherp afstak.

Onafgebroken rolden auto's en équipages over de brede middenweg, terwijl op het ruiterspad de amazones en ruiters galoppeerden of draafden.

In de ijle lucht klonk het geratel van

wielen, het gehinnik van paarden, het gestamp der hoeven en nu en dan het hoornsignaal van een auto.

Alom zag men vergenoegde gezichten, want ofschoon de bewoners van Albion niet gauw hun gevoelens laten blijken was er nu geen terughouding nodig, want iedereen, jong en oud, rijk en arm genoot van deze mooie dag, die zo'n scherpe tegenstelling vormde met de dagen van regen, mist en zwaarbewolkte luchten, die pas achter hen lagen.

In de dagen, waarop dit verhaal aanvangt, was er nog geen sprake van het

drukke verkeer van tegenwoordig.

De tweede wereldoorlog lag nog in een ver verschiet en het mensdom had over het algemeen lang niet zo veel haast als in deze jachtige tijd.

Er werd nog veel gebruik gemaakt van door paarden getrokken voertuigen en men zag op die zonnige, vorstige ochtend nog veel lichte barouchettes, tilbury's, victoria's dogcarts en ook enkele cabs. En niet te vergeten, de stagië equipages der gezeten burgerij.

Het bezit van een auto was een ongehoorde luxe en de wagens waren over het algemeen van het open type; de gesloten auto's, limousines en dergelijke waren nog schaars. Maar die er waren, konden worden gerekend onder de luxe voertuigen, die tussen de zitplaats van de chauffeur en de passagiersruimte een dubbele glasruit hadden, die kon worden opengeschoven.

Het spreekt vanzelf, dat, wanneer zo'n wagen kwam aanrijden deze veel bekijks had, en door de wandelaars met de ogen gevolgd werd.

Onder die wandelaars bevonden zich twee heren, die hadden plaats genomen op een der banken, dicht bij de Serpentine, vanwaar zij een uitstekend gezicht hadden op de af- en aanrijdende auto's en andere voertuigen.

De een was ongeveer vijf en veertig jaar oud, wat men echter niet, zou hebben gezegd aan zijn heldere ogen, die van een diep grijze kleur waren.

Zijn metgezel was veel jonger, nauwelijks dertig jaar.

Hij had 'n rond, blozend gelaat waarvan eveneens twee heldere ogen schitterden.

Er waren vele mensen in Hyde Park, die deze beide heren van aanzien kenden, en die, als men het hen gevraagd had, dadelijk zouden hebben geantwoord, dat de oudste heer Lord William Aberdeen was, die een fraai huis bewoonde in de Cromwell Street, en dat de jongere man zijn vriend en secretaris was, en Charles Brand heette.

Maar geen van die mensen zou zeker ook maar een moment op de gedachten zijn gekomen dat Lord William Aberdeen en de Gentleman-Inbreker John

Raffles een en dezelfde persoon waren.

Niemand zou ooit hebben kunnen of durven vermoeden, dat de zonderlinge filantroop, die ieder jaar duizenden en nog eens duizenden ponden besteedde aan allerlei goede werken en de langgezochte Grote Onbekende identiek waren.

Raffles en Brand hadden hier geruime tijd gezeten en zonder veel te spreken het levendige schouwspel gadegeslagen.

Eindelijk zei Raffles:

— Als ik iets te zeggen had, dan zou ik een wet of een verordening uitvaardigen, waarbij aan alle autobezitters werd voorgeschreven, de kleur van hun auto aan het oordeel van een commissie van deskundigen te onderwerpen. De meeste auto's zijn zwart, maar het nadeel daarvan is het stof der wegen dat er op neerslaat, en dus veel onderhoud vergt. Grijs en donkerblauw kan er ook nog mee door, maar nu moet je dat helgroene mirakel eens zien. Ik bedoel de wagen van Jonathan Quickmarch.

— Heet de eigenaar van die auto zo? vroeg Brand lachend. Dat is toch geen christelijke naam.

— Dat geef ik toe, het lijkt veel op een toneelnaam en toch heet de man werkelijk zo.

— Wat is hij voor iemand? Wat is zijn beroep?

— Hij doet niets meer en zijn vroeger beroep was paardenhandelaar. Hij is wat je noemt een O.W.er.

— En heeft hij daar al dat geld van?

— Ja. Er schijnt aan paarden in die jaren een verbazende winst te hebben gezeten. Quickmarch kocht ze bij honderden tegelijk op, en liet ze zich zelfs toezenden uit Australië, Amerika, Denemarken, Nederland en Spanje. Hij verkocht om te beginnen het vlees en niet altijd als paardenvlees naar ik hoor. Dan verkocht hij de huiden, om er een inferieure kwaliteit leer van te maken, de beenderen om er knopen van te laten fabriceren en er lijm van te laten koken, kortom, er ging van het hele paard letterlijk niets verloren, en binnen drie jaren tijds was die vent enige malen miljonair.

— Het is voor het eerst dat ik die groene papegaai zie.

— Dat is niet te verwonderen, die wagen is pas gisteren afgeleverd.

— Hoe weet je dat zo nauwkeurig?

— Omdat ik er navraag naar gedaan heb. Volgens mij is die Quickmarch letterlijk voorbestemd om te worden bestolen.

— Maar hij is niet de enige rijke nietsnutter die hier op het ogenblik in een splinternieuwe auto rondrijdt, riep Brand.

— O, die anderen zullen ook wel eens een beurt krijgen, zei Raffles schouderophalend. Wat in het vat is, verzuurt niet.

— Weet je nog meer bijzonderheden van die man, vroeg Brand, die de groene auto met de ogen gevolgd had tot de opzichtige wagen uit het gezicht was. Ik heb, geloof ik, vier personen in de wagen zien zitten.

— Ja, dat is de ganse familie Quickmarch. Mag ik ze even aan je voorstellen. Daar is dan om te beginnen onze vriend Jonathan, vijf en vijftig jaar oud, het type van de snob die bluft op zijn rijkdom, en nu vol verachting neerziet op anderen, die het niet zo ver gebracht hebben als hij. Daar is ten tweede mevrouw Dorothea Quickmarch, geboren Wishfull, en waardig pendant van haar echtgenoot. De echtelieden noemen elkander, als er niemand bij is, Jon en Daisy, maar zij waken ervoor, dat hen dat vleinaampje niet in gezelschap ontsnapt; dan hebben we de zoon des huizes Philip, een verwaand sinjeur, die zijn ouders voor de gek houdt, maar zich toch niet geneert om van hun geld een lui leventje te leiden en ten slotte de dochter Maud, een meisje van een jaar of vijf-entwintig, voor zover ik weet een onbeduidend schepseltje, dat in allerijl nog een spoedcursus in pianospel heeft gevolgd, maar er nog niet veel van kan, evenmin als van schilderen en boetsen.

— Ja hangt daar geen erg fraai schilderij van de familie op, zei Brand glimlachend. Overdrijf je niet een beetje?

— Integendeel, ik geloof, dat ik mij nog zeer gematigd heb uitgedrukt. Ik vergat echter nog het nichtje May Forster, dat, half uit medelijden in huis is genomen, nadat allebei haar ouders bij een spoorwegongeluk om het leven gekomen waren en die daar in huis zo'n beetje de rol van assepoestertje speelt.

— Ken je het huis?

— Alleen van buiten.

— Hoe ziet het eruit.

— O, vroeger was het een mooi huis, maar Quickmarch vond het niet mooi genoeg, riep er, nadat hij het had gekocht, een architect bij, en gaf de man last overal krullen en tirlantijntjes aan te brengen. Hier een raam te vergroten, daar een balkon aan te bouwen, weer op een andere plek een erker te maken, en zo voort.

Brand barstte in lachen uit en zei:

— Daardoor zal het er niet mooier op geworden zijn.

— Neen het heeft nu wel wat weg van een duiventil, zoals jongens die wel met de figuurzaag uit sigarenkistjes vervaardigen. Het is in één woord afschuwelijk.

— Zeker een groot dienstpersoneel?

— Ik geloof zeven man, drie meisjes meegerekend.

Gedurende dit gesprek had de grasgroene auto de rondrit om de vijver volbracht en kwam opnieuw aanrijden.

Charles Brand had nu de gelegenheid de inzittenden wat beter op te nemen.

Hij zag, om te beginnen, een dikke man met een hoog rood gelaat en volle zinnelijke lippen.

Er stak een geweldig grote sigaar in zijn mond met het bandje er nog om.

De man droeg een lakense jas met een geweldige bontkraag en grote omslagen van bont om de mouwen. Naast hem zat een dame van dezelfde omvang van wie men op dit ogenblik niet veel meer zag dan het puntje van haar neus, want zij was van top tot teen in bont gehuld.

Op de voorplaatsen zaten een jong meisje met een smal gezicht en een rood neusje, waarnaast twee fletsblauwe ogen hoogmoedig op het vulgus neerkeken, en een jonge man met een eigen-

wijs snoetwerk, die zich blijkbaar moest inspannen om een monocle in zijn linkeroog geklemd te houden.

Ook deze twee jonge lieden waren in pelzen gehuld en de hele auto zag er wel een weinig uit als een reizende bontwinkel, daar ook de chauffeur met een bontkraag prijkte.

Brand keek de auto na, zover hij kon en zei toen glimlachend:

— Een merkwaardig stel. Je kunt zien, dat deze mensen er nog geen kaas van hebben gegeten en nog veel geld bezitten. Waar wonen zij?

— In de Boston Street. Je zoudt het huis onmiddellijk herkennen, want al die op bevel van Quickmarch aangebrachte « verbeteringen » zijn natuurlijk splinternieuw en steken lelijk af bij het oude gedeelte van het huis.

Brand liet zijn stem dalen en vroeg:

— Ben je werkelijk van plan, om die man... hem... een nachtelijk bezoek te brengen?

— Ja, maar eerst gaan we er overdag een kijkje nemen. Als het kan vanmiddag nog.

HOOFDSTUK II

IN DEN HUIZE QUICKMARCH

Omstreeks half drie in de namiddag van diezelfde dag belde er iemand aan het huis van Quickmarch in de Boston Street. Deze man zag er op het eerste gezicht uit als een begrafenisondernehmer of zo iets. Hij had een uitgestreken gezicht, en zijn ogen waren steeds neergeslagen. Hij was mager en geheel in het zwart gekleed, met een pantalon die te kort en een van onder tot boven dicht geknoopte jas, die te lang was. Hij droeg een laag boordje met een zwart dasje, zijn handen waren in zwart garen handschoenen gestoken, en hij droeg een hoge hoed, die betere tijden had gekend.

Onder de arm hield hij een grote portefeuille geklemd, welke hij dicht tegen zich aandrukte, als vreesde hij, dat men hem zijn bezit zou ontnemen.

Op zijn bellen werd de deur geopend door een huisknecht in een fraaie livree met vergulde knopen en een zuur gezicht, die vroeg wat hij wenste.

— Ik verzoek u aanstonds uw meester van mijn komst te gaan verwittigen zei de bezoeker met enigszins galmende stem. Ik moet hem over een hoogst belangrijke zaak spreken.

— Uw naam als ik verzoeken mag.

— Flop. Ezechiël Flop. Mijnheer Quickmarch zal waarschijnlijk wel eens van mij gehoord hebben.

De bediende haalde de schouders op, als of hij dit betwijfelde, en wees hem naar een der zware eikenhouten banken die langs de wand van de vestibule stonden.

Mr. Flop nam hierop plaats, zette zijn paraplu tussen zijn aaneengesloten knieën en zette zich tot wachten.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en in die tijd had de bezoeker, als hij dit verkozen had, gemakkelijk enig inzicht kunnen krijgen van de indeling van het huis. Van de beneden etage althans.

De vestibule was ruim en had links en rechts twee deuren.

Aan de achterzijde begon de brede trap, die uitliep op een ruime gaanderij. Hier en daar stonden fraaie meubelen, en een kostbare elektrische lichtkroon hing van de hoge zoldering af.

Aan de voet van de trap stonden een paar zeer lelijke gipsen afgietsels van beeldhouwwerken, waarschijnlijk in een bazar gekocht, en die misschien nog daerden uit de tijd toen Jonathan Quickmarch nog paarden slachtte.

Nu en dan werd een der vier deuren

geopend door een bediende, in een fraaie livrei gestoken.

Maar eenmaal verscheen er een jong meisje in een eenvoudig japonnetje, die een vluchtige blik op de man in het zwart wierp, en hem daarbij vriendelijk toeknikte, waarop Flop zich gehaast had halverwege van zijn bank op te staan en halverwege zijn hoed af te nemen.

Met luchtige tred ging zij de trap op en was het volgende ogenblik langs de gaanderij verdwenen.

Op dat moment kwam de bediende terug en zei:

— Mijnheer heeft tien minuten voor u, wees zo goed mij te volgen.

Flop stond op, en zei plechtig:

— Wees zo goed en ga mij voor.

De bediende ging eveneens de trap op en Flop volgde hem, thans met zijn hoge hoed in de hand, zodat zijn strogeel sluijk haar te zien kwam.

Hij liep achter de bediende aan, de gaanderij geheel ten einde, sloeg toen een hoek om, en bleef eindelijk staan voor een hoge, eikenhouten deur met een glanzende koperen kruk.

De bediende klopte aan, opende de deur, en liet de bezoeker binnengaan.

Flop stond in een groot vertrek, met een marmeren schouw, waarin een groot haardvuur vlamde.

Het eerste wat hij zag was een grote Barzoi, die op het haardkleed had gelegen, en nu was opgestaan, om hem te besnuffelen.

Vlak bij de deur bleef Flop verschrikt staan, en stamelde:

— Duizendmaal excuus, deze hond bijt toch niet?

Ergens in de kamer klonk een schel lachje en een luide stem zei:

— Kom er maar in; Iwan bijt niet, behalve als ik het zeg.

Schoorvoetend trad Flop binnen en zocht de eigenaar van de stem.

Hij zag echter aanvankelijk niets, tot dat hij tenslotte een rond hoofd ontdekte, boven de rug van een lederen leunstoel, die voor een grote schrijftafel stond.

Dat ronde bolle hoofd bewoog, waaruit Flop afleidde, dat hij hier te doen had met het hoofd van Jonathan Quick-

march.

Hij trad aarzelend naderbij, kuchte een paar maal, en kreeg eindelijk de heer des huizes in het vizier, die het blijkbaar niet de moeite waard had gevonden zich te dérangeren door op te staan voor een bezoeker, zoals zijn bediende deze beschreven had.

De voormalige paardenhandelaar bekeek Flop eens van top tot teen, wees hem met zijn dikke wijsvinger, waaraan twee diamanten ringen prijkten, naar een stoel, en zei op joviale toon:

— Ga daar maar eens zitten, waarde heer, en vertel me, wat je op je lever hebt, maar maak het niet te lang, want ik heb niet veel tijd.

Flop nam op de hem aangewezen stoel plaats, kneep zijn knieën weer tegen elkander, en zette zijn hoed naast zich neer op de grond.

Toen zei hij:

— Ik kom ten uwent, mijnheer Quickmarch, omdat ge mij zijt afgeschilderd als een man met een ruim hart, zowel als een ruime beurs.

Onder het spreken had hij zijn lederen portefeuille geopend, nam er een prospectus uit, en wilde zijn rede vervolgen.

Maar de heer des huizes had zijn wenkbrauwen gefronst, en trommelde ongeduldig met zijn dikke vingers op het tafelblad.

Toen barstte hij uit:

— Ah... ik zie het al... een bedelpartij. Maar dan moet u niet bij mij zijn, waarde heer, maar bij mijn dochter. Ik houd mij met die dingen niet op. Waar is het eigenlijk voor?

— Er is een sanatorium in aanbouw voor zwakke kinderen uit de arbeidersstand, mijnheer, en daarvoor is veel geld nodig.

— Nu, ga dan maar naar mijn dochter, en laat ze je een paar pond geven. Zeg maar, dat ik je stuur.

Tegelijkertijd drukte Quickmarch op een belknop op het blad van zijn schrijfbureau, en zei tot de bediende, die even later binnentrad;

— Breng die mijnheer eens naar de appartementen van mijn dochter, Hammond.

De bediende boog en zei tot de bezoeker:

— Als mijnheer mij dan maar volgen wil naar de appartementen van Miss Maud Quickmarch.

Flop wilde nog iets in het midden brengen, maar reeds was de heer des huizes verdiept in de lectuur van een vaktijdschrift op het gebied der paardensport, waarvan hij geen titel of jota begreep.

De bezoeker volgde de bediende, die hem weer door een reeks van gangen naar een popperig kamertje bracht, waar de dochter van de voormalige paardenslachter zich onledig hield met op een mandoline te tokkelen terwijl zij tegelijkertijd met schelle stem een operetteliedje zong.

Maud Quickmarch legde haar instrument neer, zodra zij de binnentredende bezoeker zag en zei:

— Neem plaats, wat ik verzoeken mag, en vertel mij het doel van uw komst.

Flop zette nu opnieuw de reden van zijn komst uiteen en deelde het jonge meisje mede, dat haar vader hem naar haar verwezen had.

— Ja. Ik ben bij wijze van spreken de particuliere secretaresse van mijn vader, zei Maud, toen Flop had uitgesproken. Hij zelf wil nooit iets met dergelijke dingen te maken hebben;... daar heeft hij geen tijd voor, zegt hij.

— Mag ik dan hopen, dat zijn bekoorlijke secretaresse mij een gift zal schenken voor het goede doel? vroeg Flop, terwijl hij de ogen verdraaide als een schelvis, die op een warme stoof ligt.

— Zeker, mijnheer Flop, zei het jonge meisje, een ogenblik...

Zij stond op, ging naar een klein damesschrijfbureautje, opende het, nam er een geldkistje uit, opende ook dit, en haalde er een pakje bankbiljetten uit.

Nu kwam zij naar Flop toe en overhandigde hem een bankbiljet van één pond.

— Alstublieft, waarde heer, zei zij. Daar hebt gij wat voor uw arbeiderskindertjes.

Er verscheen een vluchtige, eigenaar-

dige glimlach om de lippen van de man in het zwart, die snel verdween.

Hij deed het biljet zorgvuldig in zijn portefeuille, schreef een kwitantie op zijn knie, en overhandigde deze aan het jonge meisje.

— Wat ik zeggen wil, zei Maud Quickmarch, wordt over deze weldadigheids-campagne ruchtbaarheid gegeven in de kranten.

— Ja zeker miss, over een week of wat. Als wij genoeg bijeen hebben. De namen komen in de bladen, en daarachter het geschonken bedrag.

— Komt dat, komt dat achter de namen? riep Maud uit. O, dan... dan heb ik mij vergist. Wacht even. Natuurlijk, het is immers voor een herstellingsoord?

Zij liep haastig weer naar het bureautje en opende het ijzeren kistje opnieuw.

Een pakje bankbiljetten nemend, telde zij tien biljetten van tien pond af, en overhandigde deze de bezoeker met de woorden:

— Alstublieft, mijnheer Flop. Dat zal beter gaan. En nu moet gij mij excuseren; ik heb een afspraak met een vriendin.

Flop was opgestaan en zei zoetsappig:

— Ik denk er niet aan, u op te houden miss. Namens mijn kleine beschermelingen dank ik u oprecht. Als alle vermogende mensen zo gul en zo spontaan waren, evenals gij, dan zou er spoedig geen ellende meer heersen. Ik zal met uw goedvinden even een andere kwitantie schrijven.

Terwijl hij dit deed, drukte Miss Quickmarch op een belknop. Nu verscheen de butler, een zeer deftig man met grijze bakkebaarden en in rok gekleed.

— Is Hammond vertrokken, Brigg? vroeg Maud. Hij was immers ontslagen?

— Ja, miss. Ik heb hem het verschuldigde loon uitbetaald en hem dadelijk weggezonden.

— Goed. Zorg dan spoedig voor een nieuwe huisknecht, maar het moet een beleefd welopgevoed man zijn, zei Maud Quickmarch.

— Ik zal er voor zorgen, miss, antwoordde de butler.

Flop, die reeds bij de deur stond om weg te gaan, trad nu weer naar voren, schraapte zijn keel, en zei:

— Ik hoop van ganser harte, miss, dat gij mij niet zult beschuldigen van bemoeizucht, maar de buitengewoon hoge gift, welke gij mij zoëven ter hand stelde, geeft mij de moed u verlot te vragen tot het bewijzen van een geringe wederdienst.

Maud Quickmarch keek de man in het zwart verbaasd aan, en vroeg:

— Wat bedoelt gij, mijnheer?

— Dat zal ik u zeggen, miss. Ik heb uit uw gesprek met de butler begrepen, dat gij op korte termijn een nieuwe bediende moet hebben. Nu weet ik hoe moeilijk het ten huidige dage is, een wezenlijk goede en wel opgevoede bediende te verkrijgen. Welnu, mijn werkring brengt mij in aanraking met vele deftige families, en zo weet ik bij toeval dat de huisknecht van Lord Welsham zijn dienst gaat verlaten, daar zijn meester voornemens is een langdurige reis te ondernemen. Mag ik nu zo vrij zijn die bediende, die ik als een voortreffelijk persoon heb leren waarden, hedenmiddag naar u toe te zenden, opdat gij kunt oordelen, of deze man in uw smaak valt?

De ogen van Maud waren beginnen te schitteren, toen zij hoorde dat de

bediende in kwestie bij een zo'n hoog geplaatst persoon als een lord in dienst was geweest.

Zij bedacht zich geen moment, maar antwoordde:

— Zend die man maar hier heen, als ik u verzoeken mag, geachte heer Flop. Ik vind het zeer attent van u mij in deze kwestie behulpzaam te willen zijn.

— O het heeft niets te betekenen, zei Flop. Het verheugt mij dat ik u met deze kleinigheid van dienst kan zijn. Adieu, miss, en nogmaals bedankt voor uw genereuze gift.

Hij maakte een stijve buiging voor het jonge meisje en de butler liet hem uit.

Een ogenblik later stond Flop op straat, riep een paar straten verder een taxi aan en liet zich naar de Cromwell Street brengen.

In een zijstraat, waar het altijd zeer stil was, ging de heer Flop een kleine tuindeur binnen, liep de tuin van een groot huis snel door en ging dat huis aan de achterzijde binnen.

Hij begaf zich regelrecht naar een grote slaapkamer, sloot de deur en nam een pruik van strogeel sluk haar af...

Een kwartier later kwam de man in het zwart, alias Mr. Flop, alias John Raffles weer te voorschijn, maar nu net en eenvoudig gekleed.

Hij had zich geprepareerd voor de rol van bediende van deftige huize.

HOOFDSTUK III

DE FLIRTATION VAN SIR WALTER

Tegen vier uur in de namiddag meldde Raffles zich aan bij de butler van de familie Quickmarch.

Hij droeg nu bakkebaardjes, die men in de volksmond tochtlatjes pleegt te noemen, en een pruik van lichtblond krullend haar, met een scheiding in het midden, en zag er precies uit zoals men zich de kamerbediende van een lord pleegt voor te stellen.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat het dienstmeisje, dat hem de deur opende, hem met een verstolen blik van bewondering aankeek.

Blijkbaar had de heer Quickmarch nog nooit zulk een knappe bediende in zijn dienst gehad, die zo de kenmerken droeg van wellevendheid en beschaving.

Het meisje wees hem de weg naar het dienstvertrek, waar de butler de nieuweling eens goed monsterde, ofschoon de naam van Lord Welsham eigenlijk een voldoende aanbeveling was, en vroeg hem toen zijn naam.

— Archibald Hunter, antwoordde Raffles.

— O, wat een mooie naam, liet het dienstmeisje zich ontvallen, terwijl zij de handen ineen sloeg.

— Ja, dat zeggen er meer, zei de

nieuwe bediende zelfgenoegzaam. Een verjaarscadeautje van mijn papa. Ik geloof wel, dat wij goede vrienden zullen worden.

Dit nu was een mededeling die bij de Italiaanse kok, in minder goede aarde scheen te vallen, ten minste hij keek de nieuweling allesbehalve goedgezind aan, en bromde iets dat door niemand verstaan werd.

De butler wenkte de nieuwe bediende hem te volgen en bracht Raffles naar hetzelfde vertrek, waar hij een paar uur geleden reeds als Flop had gestaan in de zogenaamde werkkamer van de heer des huizes.

Deze scheen in die tijd uit te zijn geweest, want hij droeg een ander costuum.

Quickmarch keek van zijn lectuur op en nam Raffles eens goed op.

Toen zei hij:

— Ja, het ligt er nu eenmaal toe. Mijn dochter heeft een van de bedienden ontslagen, omdat de man brutaal was, weet je. Ik hoop nu maar, dat je zult weten waar je plaats is, en geen grote mond tegen mijn dochter, tegen mij, mijn vrouw, of mijn zoon zult opzetten.

— Ik spreek alleen als mij wat ge-

vraagd word, sir, zei Raffles nederig.

— Goed, zei Quickmarch. Brigg zal het geldelijke wel met je regelen. Hoe heet je?

— Archibald Hunter, sir.

— Prachtnaam. Je was immers bij een lord in dienst, zei mijn dochter?

— Yes sir.

— Je moet mij bij gelegenheid toch eens vertellen wat zo'n lord zo al doet. Daar kan ik misschien nog wat van opsteken. En laat je nu maar eens aan mijn dochter zien. Die heeft je toch eigenlijk aangenomen.

— Tot uw dienst, sir.

Raffles maakte een onberispelijke buiging, en volgde de butler naar het kleine boudoir van Miss Maud, die met ongeduld op de deftige bediende zat te wachten.

Zij legde het boek weg, waarin zij had zitten lezen en sprong van de divan op.

— Zo... zijt gij nu de nieuwe bediende? riep zij uit. Ik moet zeggen, dat je er netjes uitziet. Je moet mij bij gelegenheid maar eens vertellen, hoe het bij zo'n lord toegaat.

Raffles glimlachte flauwtjes en antwoordde:

— Steeds tot uw dienst, miss.

— Neem hem nu maar mee naar het dienstvertrek, Brigg, zo wendde het jonge meisje zich tot de butler. Geef hem zijn livrel.

De butler ging hem voor naar beneden, en voerde hem naar het dienstvertrek waar hij nu formeel werd voorgesteld aan de kok, signor Carmo, de chauffeur, de tuinman, die juist kwam eten, de keukenmeid, het dienstmeisje en het kamermisje.

Daarop moest hij de livrel aantrekken van de bediende die die dag ontslagen was, welke hem goed bleek te passen.

Juist toen hij gereed was, klonk de grote gong in de hall, voor het diner, en de nieuweling moest naar de eetzaal, om bij het bedienen behulpzaam te zijn.

De butler wees hem de weg naar een groot vertrek, waar het gehele gezin reeds om de tafel zat.

De twee heren waren in dinerjacket zoals het in deftige huizen in Engeland gebruikelijk is, en de twee dames waren in avondtoilet.

Tegen een der wanden stond een geweldig groot buffet, waar de butler aanstonds met vaardige hand een groot stuk vlees begon voor te snijden, nu en dan op zachte toon zijn bevelen aan de bedienden gevend.

Het bleek Brigg al direct, dat de nieuwe knecht een voortreffelijke aanwinst was, want hij maakte geen enkele fout, en het was, alsof hij er in het geheel niet was, de beste lof, welke men een bediende kan toezwaaien.

Hij liep volkomen geruisloos, morste geen druppel, wist behendig een stuk vlees of een moot vis op het bord van de heer des huizes te deponeren, en hij schonk op onverbeterlijke wijze de glazen wijn in, zonder een druppel te loor te laten gaan.

Maar onder het bedienen gaf Raffles ogen en oren goed de kost.

Het tafelgesprek was tamelijk levendig en het gezin bekommerde zich niet of weinig om de tegenwoordigheid van de bedienden.

— Papa, begon Philip, ik heb vandaag kennis gemaakt met Lord Welbleu, graaf van Winchester.

— Wat zeg je daar, jongen? riep de heer des huizes uit, terwijl hij grote ogen opzette. Is het werkelijk. Waar was dat?

— In de club. Hij kwam naar een zijner vrienden vragen, en ik was op dat ogenblik de enige, die in de conversatiezaal was, zodat hij zich tot mij moest richten.

— Wat een bof, ik bedoel, wat een tref, riep mevrouw Quickmarch uit. Heb je die graaf van Winchester niet uitgenodigd, eens gauw een visite te komen maken?

— Maar mama, zei de jongeman, denkt u, dat dat maar zo een twee, drie gaat?

— Doe je best eens, Pim, vleide nu Maud. Ik zou het zo knal vinden, als er hier eens een echte lord op visite kwam.

— Ja, dat weten we, en je zou het nog veel leuker vinden, als je eens een echte

lord aan de haak kon slaan, zei Philip grinnikend.

— Nare jongen, kwam Maud pruilend.

— Ik kan niet inzien, dat dit zo iets biezonders zou zijn, riep mevrouw verontwaardigd uit. Het komt wel meer voor, dat iemand van adel trouwt met een burgerdochter, als ze maar een knap en charmant voorkomen en een beetje geld heeft.

— Dat dacht ik ook, mama, riep Maud uit. Hé, wat zou ik het heerlijk vinden, als mylady te worden aangesproken.

— Misschien heb je wel kans, hernam Philip spottend. De jonge Connaught is al een paar maal hier geweest. Wel is waar is hij nu nog maar baronet, maar hij moet de grafelijke titel van zijn vader toch eenmaal erven.

Maud had de ogen neergeslagen en een diepe bloes kleurde haar schrale wangen.

Er was echter nog iemand in de kamer, die ook aan tafel zat, en nog geen woord gezegd had, die ook kleurde, en dat was de jonge dame van gezelschap.

May Forster was een charmant meisje, van nauwelijks twintig jaar met mooie bruine ogen, en donkerblond haar, dat van nature krulde.

Zij was eenvoudig maar smaakvol gekleed, en leek daar in het geheel niet op haar plaats te zijn, te midden van die opgedirkte mensen, behangen met juwelen en gouden sieraden.

May Forster had voor onderwijzeres gestudeerd en zou spoedig haar diploma halen, toen zij haar studie moest staken, omdat haar ouders om het leven kwamen bij een spoorwegongeluk. Mrs. Quickmarch nam haar bij zich aan huis, waar zij voortaan de rol van dame van gezelschap moest spelen.

Dat zij nu kleurde, werd in het geheel niet opgemerkt; men merkte in den huize Quickmarch weinig op, als het niet de leden van het gezin zelf betrof.

Maar toch was er in het vertrek een man, die de verandering op het gelaat van het jonge meisje had waargenomen, omdat er nu eenmaal zeer wei-

nig aan zijn aandacht ontging, en die man was de nieuwe bediende, John Raffles.

— Ik wil hier mijn gehele leven in dienstbetrekking blijven, bromde hij in zichzelf, terwijl hij de sauskom uit de handen van de butler aannam, als er hier niet een klein romannetje op touw wordt gezet. Die twee jonge dames schijnen alle twee tedere gevoelens te koesteren jegens de jonge Sir Walter Connaught.

Hij droeg zijn sauskom naar de tafel en ging de dis rond.

Men had enige tijd het stilzwijgen bewaard na de opmerking van de jongeman, en het was duidelijk, dat alle aanwezigen er over na dachten.

Sir Walter Connaught, met wie Philip op een soirée had kennis gemaakt, waar ook Maud en May aanwezig waren, was een jongmens van ongeveer vijftientig jaar, en behoorde tot de meest begeerde partijen in de Engelse Society.

Hij was knap, geestig en vermogend althans hij had een groot vermogen te wachten, terwijl zijn vader hem een ruime toelage gaf, waarvan hij een royaal leven kon leiden.

Hij had gestudeerd en daarna veel gereisd, was een vlot causeur, een goed sportman, en had, als student, deel uitgemaakt van de roeiploeg van Cambridge, welke drie jaren achtereen de wereldbekende wedstrijd op de Theems had gewonnen.

Of het aan zijn academische opleiding lag of aan iets anders, zeker is, dat de jonge baronet er zeer democratische denkbeelden op nahield, en volstrekt niet schroomde, zich bij burgerlijke families aan huis te vertonen.

Toen Mr. Quickmarch vond, dat het stilzwijgen drukkend begon te worden, riep hij op joviale toon:

— Wel, die Sir Walter is een beste kerel, en hij is hier altijd welkom. Hij vindt hier altijd zijn bordje, zijn sigaartje en zijn glas prima oude port klaar staan. En eh... wel, als hij soms vues heeft op mijn dochter, dan hoeft het hem maar één woord te kosten.

Een waarschuwende schop tegen zijn enkel van zijn vrouw deed hem verschrikt zwijgen.

Blijkbaar had hij dus zoëven weer eens iets gezegd, wat niet paste, ofschoon hij zich niet bewust was wat dat wel geweest kon zijn.

Maar een blik op het vuurrode ge-laai van zijn dochter deed hem een licht opgaan.

En toen dacht hij het goed te maken door luidruchtig uit te roepen:

— Nu, daar behoef je zo'n kop als vuur niet om te krijgen, hoor meid. Jouw tijd komt toch ook eens, en een rijke baronet is niet te versmaden.

Na deze kiese opmerking nam Quickmarch een geweldige slok wijn, waarin hij zich verslikte, zodat dit hem belette in de eerste minuut een woord uit te brengen.

Nog voor het diner geheel geëindigd was, vroeg May verlof, zich te mogen verwijderen, daar zij een weinig hoofdpijn had.

Inderdaad was het meisje bleek, toen zij opstond om zich naar haar kamertje te begeven.

Wie haar daarheen had kunnen volgen zou gezien hebben, dat zij de deur zorgvuldig sloot en zich toen voor het kleine ledikant op de knieën wierp, hoe zij het hoofd in de kussens verborg en in een gesmoord snikken uitbarstte...

Toen zij een paar uur later weer in de huiskamer kwam, vond zij daar, behalve het gehele gezin, ook Sir Walter Connaught, die adellijk opsprong, zodra hij het jonge meisje zag, om haar op zijn gewone vlotte, ongedwongen manier te begroeten.

Er was die avond een muziekavondje door de jongelui gearrangeerd en er waren nog andere gasten uitgenodigd, maar om de een of andere reden had de jonge baronet zich in het uur vergist, want hij was bijna een half uur vroeger gekomen dan de eerste gasten.

Sir Walter geleidde het jonge meisje naar het gezellige plekje bij de haard, waar het gezin bijeen zat in afwachting van de gasten, en keek haar met zijn open, bruine ogen onderzoekend aan.

— Verbeeld ik het mij, of zijt gij vanavond een beetje bleek, Miss May? vroeg hij belangstellend.

— O, het heeft niet veel te betekenen, Sir Walter, antwoordde May, terwijl zij haar hand losmaakte uit die van de jongeman.

— May heeft de laatste tijd wel meer last van vapeurs en duizeligheid. Zij is wat zwakjes, liet de scherpe stem van Maud zich horen, die geen oog van de twee jongelieden had afgewend, en die zich in de schaduw van de grote schoorsteen had neergezet.

May wendde haar nicht snel het ge-laai toe en scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich en ging zwijgend zitten.

Men had enige tijd over verschillende onderwerpen gepraat, toen Maud plotseling opsprong en riep:

— Willen wij vast een weinig muziek maken? Ik heb vandaag een aardige Song thuis gekregen van mijn muziekhandelaar. Het heet: « My only love ». Mag ik het u eens voorzingen, Sir Walter?

— Gaarne Miss Maud, antwoordde Walter hoffelijk. Wij zullen alvast in de muzieksalon licht maken, als gij het goed vindt. Komt gij mij helpen, miss May, de vleugel te openen, want ik zal toch zeker moeten begeleiden, niet waar?

— Daarmede zoudt gij mij een groot genoegen doen, Sir Walter, zei Maud, terwijl zij de jonge baronet een smachtende blik toewierp.

Maar toen deze en May zich naar de aangrenzende muzieksalon hadden begeven, boog Maud zich over haar moeder heen en fluisterde haar met een door woede half verstikte stem toe:

— Hebt u wel gezien, mama, hoe dat nest met Walter coquetteert? Zij dacht zeker, dat ik het niet zag, omdat zij in het donker zaten, maar ik heb mijn ogen goed de kost gegeven.

— Och kind, dat helpt haar immers toch niet, kwam mevrouw Quickmarch, schouderophalend. Stel je voor, dat zo'n rijke jongen, die weet wat er in de wereld te koop is, op zo'n schaaap verliefd wordt. Zij is zo arm als een kerkrat, en

zonder ons kon ze winkeljuffrouw of manicure worden.

— Best mogelijk, maar ik kan niet dulden, dat zij hier voor mijn ogen met Sir Walter flirt.

Maud Quickmarch stampvoette driftig, en snelde naar de aangrenzende muzieksalon, waar een prachtige Bechsteinvleugel stond en voorts een mandoline, een gitaar, een harp, en nog enkele andere instrumenten lagen of stonden.

Sir Walter Connaught had het licht reeds ontstoken en stond op zachte toon met May te praten.

Maud liet haar fletsblauwe ogen van de een naar de ander gaan en beet zich op de lippen, terwijl haar handen trilden. Zij bedwong zich echter en zei op vleierende toon.

— Laat gij mij wachten, Sir Walter?

— Duizendmaal excuus, riep de jonge man uit, blijkbaar opgeschrikt uit een zoet gesprek. Ik heb u niet horen aankomen. Ik ben geheel tot uw dienst.

Hij ging naar de vleugel toe en nam de muziek uit de handen van Maud aan, die naast hem was komen staan.

Reeds het korte voorspel was voor de jongeman voldoende, om hem te doen zien, dat hij een van die onbetekenende triviale songs onder de ogen had, zoals er in die tijd, bij dozijnen werden gecomponeerd.

Hij accompaneerde echter voortreffelijk, en niets verried, hoe hij dacht over de schelle snerpende sopraan van de dochter des huizes, die met een overtuiging, een betere zaak waardig, het larmoyant liedje van vier coupletten liet horen.

Haar ouders en haar broer, benevens een paar inmiddels verschenen gasten, waren onder het zingen binnengekomen en schenen met volle aandacht te luisteren.

Maud besloot het lied met een lang aangehouden triller, die, helaas, bijna een halve toon te laag was. Er werd beleefdheidshalve geapplaudiseerd, terwijl Sir Walter op zijn pianokruk zich omwende en zich naar May Forster keerde met de vraag:

— En gij, Miss May? Gij zult ons

toch ook wel iets laten horen?

Met een blos op de wangen wilde zij verlegen weigeren, maar dadelijk waren er een paar jongelui op haar toetreden, die eveneens aandrongen om toch wat te zingen.

May Forster behoorde niet tot de preutse jonge meisjes, die zich lang laten bidden, en daarom trad zij op de vleugel toe, en zei zacht tot Sir Walter:

— Ik heb pas een paar liederen van Schubert ingestudeerd, daar liggen ze, Kent gij ze?

De jongeman bladerde even in de muziek en knikte bevestigend.

Een ogenblik later klonken de tonen van «Die schöne Müllerin» door het vertrek.

May Forster had geen operastem, maar haar tedere sopraan was liefelijk en klaar, en wat meer zegt, zij zong met grote muzikaliteit.

Toen het lied uit was, was het even stil, maar daarna barstte er een luid applaus los, en men was niet tevreden, of zij moest een toegift geven.

Zij eindigde met «Ständchen», eveneens van Schubert, en nu bleek overtuigend, dat zij niet alleen een fraaie stem had, maar ook over een zeer geöfende coloratuur beschikte.

Zodra de laatste noot was weggestorven, stond Sir Walter Connaught op, greep de beide handen van May Forster, keek haar diep in de ogen, en zei terwijl de toejuichingen nog voortduurden, zodat niemand anders het had kunnen horen:

— Gij hebt u zelf overtroffen, Miss May, u begeleiden is een waar genot.

Het jonge meisje voelde, als het ware bij intuïtie, dat de ogen van haar nicht Maud op haar gevestigd waren, trok haar handen snel terug, stamelde iets onverstaanbaars en liep snel naar de theetafel, om de gasten te gaan bedienen.

Intussen waren er een paar bedienden binnen gekomen, om met sigaretten, wijn en likeuren rond te gaan.

Een van die bedienden was John Rafles, en met één blik had hij het korte tafereeltje in zich opgenomen en in zijn brein verwerkt.

— Daar broeit iets, mompelde hij voor zich heen. Miss Maud heeft wel iets van een getergde leeuwin, als men haar liet begaan, zou zij zich, geloof ik, het liefst op haar nichtje werpen en haar gezicht open krabben. En die jonge snuiter, Connaught schijnt er niets van te bemerken, wat ook geen wonder is, want hij heeft alleen maar oog voor ons assepoestertje.

Mrs. Quickmarch in een vuurrode zijde jurk gedost, die, met het oog op de omvang van de draagster veel te laag uitgesneden was, had zich in een wijde leunstoel laten vallen, de vette handen over de buik gevouwen en volgde met een goedkeurend oog de verichtingen van de nieuwe bediende.

— Je kunt toch direct het onderscheid zien, fluisterde zij Maud, die even naast haar was gaan zitten, in het oor. Je kunt dadelijk merken, dat hij bediende bij een adellijk persoon is geweest. Een en al gratie wat er aan is. Kijk die bewegingen eens, je zou zweren dat hij een filmacteur is. Maar je luistert helemaal niet, Maud... zo viel zij zichzelf in de rede.

Inderdaad had het jonge meisje niet de helft verstaan van wat haar moeder zei, want zij volgde met haar blik Sir Walter, die zich om de rest van het gezelschap niet scheen te bekommeren, en nu alweer met May, die voor de theetafel stond, aan het lachen en het fluis-teren was.

— Ziet u wel, mama, hoe ze hem inpalmt, siste Maud, terwijl zij zenuwachtig aan haar waaier plukte.

— Over wie heb je het toch, kind? vroeg Mrs. Quickmarch verwonderd.

— Over wie anders dan over May,

zei Maud ongeduldig. Ziet u niet, hoe zij met hem flirt, die slang?

— O, als dat waar is, dan moet ze weg, hoor, kwam mevrouw toornig. We laten ons de kaas niet van ons brood eten. Je vader heeft die jonge rijke snoeshaan nu eenmaal voor jou bestemd en dan moet een ander van hem afblijven.

De dikke vrouw des huizes met haar veel te blote boezem, wendde zich eensklaps om, en keek de nieuwe bediende recht in het gelaat.

Hij stond vlak achter haar stoel, onbeweeglijk, met zijn presenteerblad ter hoogte van de derde knoop van zijn vest.

— Sta je daar al lang, Archibald, vroeg ze tamelijk snibbig.

— Nog geen seconde, madame, antwoordde Raffles zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok.

— Dan is het goed, want ik heb niet graag dat de bedienden luisteren, zei Mrs. Quickmarch.

— Verry Good, madam, zei Raffles met een strak gezicht.

— Ga nu naar het buffet en presenteer ijs.

De nieuwe bediende glimlachte flauwtjes en deed wat hem gezegd was.

Hij overhaastte zich daarbij echter niet, zodat Miss Maud ziedend van ongeduld het liefst zelf het presenteerblad had overgenomen en het onder de neus van May en Sir Walter had geduwd.

Als die twee in haar hart hadden kunnen lezen, dan zouden zij zich misschien wat meer in acht hebben genomen, want jalouzie, haat en wraakzucht strenden daarin om de voorrang.

HOOFDSTUK IV

DE GEFINGEERDE DIEFSTAL

Er waren twee dagen verlopen sedert het muziekavondje, waarop de haatdragende jaloezie in het hart van Miss Quickmarch had post gevat.

Het was één uur in de nacht, en alles in het grote huis was reeds in diepe rust verzonken. Er was een dinertje geweest, gevolgd door een bridgedrive, waarbij menig glaasje wijn of likeur was verschalkt, zodat het gezin Quickmarch zich een weinig doezelig ter ruste had begeven.

Ook Sir Walter Connaught was van de partij geweest, en ofschoon de vrouw des huizes haar nichtje zoveel mogelijk buiten het vertrek had trachten te houden, had de jongeman er menig keertje kans toe gezien even met haar alleen te zijn en tenslotte had hij het zelf zo weten aan te leggen, dat hij een half uur ongestoord met haar had kunnen praten.

Het was tamelijk laat geworden en de laatste gasten, onder wie ook Sir Walter waren pas om twaalf uur vertrokken. De familie Quickmarch genoot dus ongeveer een uur slaap, toen er heel boven in het huis een deur open ging, zonder dat daar iets van te horen was en een donkere gedaante sloop naar

buiten.

Die gedaante was John Raffles.

Hij had besloten die nacht zijn slag te slaan, daar hij zich nu geheel en al op de hoogte had gesteld van de inrichting van het huis en heel precies wist, waar de voormalige paardenhandelaar zijn geld en waar zijn dikke echtgenote haar kostbaarheden bewaarde. Hij was gekleed in zijn livrei, en op alles voorbereid.

Als men hem soms, wat niet zeer waarschijnlijk was, mocht ontmoeten, kon hij eenvoudig zeggen, dat hij onraad meende gehoord te hebben en daarom op onderzoek was uitgegaan. Hij ging onhoorbaar de trap af, en een kat had niet minder gerucht kunnen maken.

Het trappenhuis werd flauw verlicht door het schijnsel van de volle maan, waarvan de stralen door het venster van de gaanderij vielen, zodat hij zijn zaklantaarn dus niet behoefde aan te knippen.

Zo bereikte hij de tweede verdieping toen hij eensklaps verrast bleef staan.

Zijn scherp gehoor had het voorzichtig openen en weer sluiten van een deur vernomen.

Hij ging weer een paar treden de trap

op en het volgende ogenblik ontwaarde hij een flauw lichtschijnsel dat langzamerhand sterker werd.

— Zou een van de huisgenoten misschien onwel zijn geworden? mompelde hij voor zich heen. Dat zou minder aangenaam zijn.

Maar spoedig bleek dat Raffles zich daarin vergist had.

De persoon, die het licht droeg, haastte zich in het geheel niet, maar scheen integendeel heel voorzichtig en langzaam verder te gaan.

Toch kon het niet lang duren, of Raffles zou ontdekt worden, als hij op diezelfde plek bleef staan, want het lichtschijnsel naderde meer en meer.

Met een paar lichte sprongen was Raffles de trap weer op, zodat hij zich op het portaal van de derde verdieping kon verbergen in een ledige klerenkast, waarvan hij de deur een handbreed liet openstaan.

Tot zijn verwondering bleek 't schijnsel hem te volgen, want hij zag een ogenblik later door de kier het licht op de tegenoverliggende wand van de gang spelen.

Doodstil bleef Raffles in zijn schuilplaats staan, vanwaar hij een klein stuk van de gang kon overzien.

Het volgende ogenblik zag Raffles de schaduw van de leuning op de muur, en even later schreed een witte gedaante langzaam voorbij.

Bijna had Raffles een zachte kreet van verbazing doen horen.

Die gedaante was Maud Quickmarch.

Maud Quickmarch in nachtgewaad, waarover zij een peignoir had geworpen, haar blote voeten staken in met bontgevoerde slofjes.

In de rechterhand droeg zij een blaker met een brandende kaars er in, en onder de linkerarm hield zij een klein fraai bewerkt kistje van notenhout geklemd.

Zij schreed bijna onhoorbaar langs de half geopende kastdeur en het lichtschijnsel nam in kracht weer af.

— Wat moet dat betekenen? mompelde Raffles voor zich heen. Zij zag er toch in het geheel niet uit als een slaapwandelaarster? Wat voert zij hier

uit met dat kistje, haar juwelenkistje, als ik het wel heb.

Raffles wilde antwoord op deze vraag hebben en daarom waagde hij het, de deur nog even verder te openen en zijn hoofd behoedzaam naar buiten te steken.

Hij zag hoe Maud juist een hoek van de gang omsloeg en hij sloop haar na, waarbij zijn stappen volkomen gedempt werden door de dikke gangloper.

Bij de hoek van de gang gekomen, ging hij languit op de grond liggen en bracht behoedzaam zijn hoofd naar voren.

— Wat drommel, zij blijft staan voor de deur van de kamer van Miss May. Wat heeft zij daar te zoeken? Opgelet, hier wordt geknoeid, of ik heet geen John Raffles.

Maud Quickmarch draaide onhoorbaar de kruk van de deur om, nadat zij de blaker op de vloer had gezet.

Zij nam die nu weer op en ging de kamer binnen, zonder de deur op slot te doen.

Raffles sloop nader bij en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij keek in een klein cabinet, dat waarschijnlijk bij de slaapkamer van May Forster behoorde; de tussendeur stond open.

Het volgend ogenblik was zij door die deur verdwenen.

— Ik mag een staart krijgen, als ik er een jota van begrijp, mompelde Raffles.

Wij zullen moeten afwachten, waartoe dit alles zal leiden.

Hij behoefde niet lang te wachten, want een paar tellen later kwam Miss Maud weer te voorschijn.

Zij had een klein sleuteltje in de hand, waarmee zij naar een grote koffer ging, die in een hoek van het vertrek stond, knielde er voor neer en opende het deksel met de meegebrachte sleutel.

Zij tilde het deksel op, hield even verschrikt op, daar zij meende, gerucht te hebben gemaakt, stopte toen het houten kistje zo ver mogelijk in de koffer weg, die hoofdzakelijk met kledingstukken gevuld scheen te zijn.

De koffer ging dicht, de sleutel werd weggebracht naar de plaats, waar zij die gevonden had en zij keerde daarop in het vertrek terug.

Natuurlijk had Raffles zich reeds uit de voeten gemaakt en zich verborgen in de liftkooi aan het einde van de dwarsgang.

— Een ouderwets foeffe, mompelde hij voor zich heen.

Ik dacht dat wij daarmee hadden afgedaan.

Nu, Miss Maud, gij zult weinig satisfactie van deze laaghartige streek hebben, dat kan ik je verzekeren. Ik zal mijn eigen nachtelijke onderneming even uitstellen en eerst eens de afloop afwachten van deze gluiperige daad.

* * *

De volgende ochtend omstreeks half negen was alles in den huize Quickmarch in rep en roer.

Miss Maud was gillend en heftig gesticulerend uit haar slaapkamer komen vliegen en had onder luid misbaar verteld, dat haar kistje met juwelen uit haar toilettafel verdwenen was.

De butler kwam toesnellen, de nieuwe bediende werd er bijgehaald, het dienstmeisje en het kamermeisje werden ondervraagd en eindelijk werd de politie opgebeld, ofschoon Mr. Quickmarch foeterde en sakkerde, dat hij niet gesteld was op die « flauwe kul ».

Hij kwam pas tot andere gedachten, toen hem werd medegedeeld, dat er in het kistje voor een waarde van ruim twaalf honderd pond aan juwelen had gelegen.

Dat was zeker wel de moeite waard om er de politie in te halen.

Intussen was het gehele personeel aan een streng verhoor onderworpen.

Miss Maud had een gedeelte van de juwelen nog de vorige avond tijdens het diner gedragen en ze pas afgelegd en zelf in het kistje gesloten, toen zij naar bed was gegaan.

De juwelen moesten dus tussen twaalf uur 's avonds en acht uur 's ochtends gestolen zijn.

Het dienstmeisje en het kamermeis-

je betuigden pertinent hun onschuld en waren niet weinig verontwaardigd, toen Miss Maud voorstelde om hun koffers en de kastjes op hun kamers te doorzoeken.

Mr. Quickmarch, vergezeld van vrouw en dochter, begaven zich naar de kamers van de twee meisjes, waar alles nauwkeurig werd onderzocht.

Dit onderzoek leverde echter niets op, en mopperend erkende de ex-paardenslachter dat die twee althans onschuldig waren aan de diefstal.

Het was bijna half tien toen er gebeld werd en er een inspecteur met twee agenten verscheen.

De drie politiebeamten werden naar de ontvangkamer geleid, waar het gehele personeel bijeen stond, onder wie ook May Forster.

De inspecteur werd met enkele woorden op de hoogte gebracht en daarop begon hij zijn vragen te stellen.

Hij moest weten hoelang alle bedienden reeds in dienst waren, en toen hij vernam dat Archibald Hunter pas een paar dagen geleden was gekomen, onderwierp hij de nieuweling aan een streng verhoor, dat echter beegentert niets opleverde.

Hunter antwoordde koel en beboerd op de hem gestelde vragen en bood de inspecteur zelf aan zijn kamer te onderzoeken.

— Dat zouden wij ook zonder uw verzoek wel gedaan hebben, zei de inspecteur kortaf.

Hij gaf de twee politieagenten een wenk en deze begaven zich, door Philip vergezeld, naar de zolderkamer, die de nieuwe bediende was toegewezen.

Na een kwartier kwamen zij onverrichter zake terug, er was niets gevonden.

Ook het onderzoek in de andere bediendenkamers leverde niets op.

— En toch moet de diefstal door iemand binnenshuis gepleegd zijn, riep Miss Maud uit, die zeer bleek was, en wier handen trilden. Er is nergens een spoor van braak te bekennen.

Op dit ogenblik, het was half elf, werd er opnieuw gebeld, en het dienstmeisje

verliet het vertrek om de deur te openen.

Toen zij terugkwam werd zij door Sir Walter Connaught gevolgd.

De jongeman was in rijcostuum en bleef verwonderd op de drempel van de deur staan, toen hij de groep mensen daar binnen gewaar werd.

— O, er is iets vreselijks gebeurd. Sir Walter. Men heeft mijn kistje juwelen gestolen, en wij weten niet wie het gedaan heeft, zei Maud.

— Wat zegt gij daar? riep de jonge baronet uit. En heeft men helemaal niets ontdekt?

— Nog niet, maar hij moet zich hier in huis bevinden, haastte Maud zich te antwoorden.

Zij deed een paar stappen terug en zag nu pas het rijcostuum van de bezoeker.

— Zijt gij gekleed om te gaan paard rijden, Sir Walter? vroeg zij.

— Inderdaad Miss Maud, ik kwam Miss May afhalen, want wij hadden afgesproken een wandelrit te gaan maken.

— Met May? Met mijn juffrouw van gezelschap?

— Pardon, Miss Maud, met uw nicht, met wie ik mij gisteravond verloofd heb, antwoordde Sir Walter met een fijn glimlachje om de lippen.

Dit was bijna meer dan Maud kon verdragen.

Zij werd vuurrood, daarna vaal bleek en stamelde:

— Is dat zo, May?

Het meisje antwoordde niet, maar knikte bevestigend, met het hoofd.

— Wel papa, wat zegt gij daar van? vroeg Maud met een schel lachje. Heeft men dat niet aardig achter uw rug bekonkeld.

— Wacht even, jongeman, ik ben er ook nog, riep de voormalige paardenslachter uit, dat gaat zo maar niet. Ik ben de oom van dat jonge meisje.

— Zeker Mr. Quickmarch, haar oom, maar niet haar voorgd.

— Maar dat belet niet...

— Dat belet alles, hernam de jonge baronet kalm. Miss May is bovendien meerderjarig en gij hebt niets over haar

te zeggen, het spijt mij waarlijk, dat ik u daarop attent moet maken. Kom, May, wij zullen nu gaan rijden.

Het jonge paar maakte aanstalten het vertrek te verlaten, maar Maud riep met vlammeende ogen:

— Een ogenblikje, het onderzoek is nog niet afgelopen.

Henry Connaught deed een stap naar voren en zijn gelaat nam een dreigende uitdrukking aan.

— Kom Maud, nu ga je toch te ver, liet de zware stem van Quickmarch zich horen. Van May zal toch wel geen sprake zijn.

— Dat moet nog worden afgewacht, zei Maud kortaf. De juwelen kunnen niet uit het raam zijn gevlogen, de kamers van alle bedienden zijn doorzocht en daar heeft men niets gevonden, er blijft dus alleen maar de kamer van May over.

— Maak er dan spoedig een einde aan, riep Sir Walter op bevelende toon. Ik wens nu zelf, dat de politie het vertrek van mijn verloofde nauwkeurig onderzoekt.

— Ik ga mee, riep Maud uit.

En nu gingen May, Maud, Sir Walter, de inspecteur en een der agenten de trap op naar de kamer van de juffrouw van gezelschap.

May was doodsblijk geworden, en zij vermeed het, haar nicht aan te zien, die op haar beurt schuw voor zich uit keek.

De politiebeambten gingen de kamer van May binnen en begonnen ze met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Alles kreeg een beurt. De matras van het bed werd opgelicht, kasten en laden werden geopend, zij keken onder het bed, kortom aan hun scherpe ogen ontging niet de kleinste kleinigheid, en als het er geweest was zouden zij zelfs een verborgen pillendoosje hebben gevonden.

De inspecteur haalde de schouders op en zei brommend:

— Hier is in ieder geval niets te vinden; beschikt de juffrouw nog over een ander vertrek?

— Hiernaast is nog een klein kabi-

net, ik verzoek u ook dat goed te doorzoeken, zei May op rustige toon.

De inspecteur opende de tussendeur en trad binnen, door zijn ondergeschikte op de voet gevolgd.

Behalve de koffer stond er in het vertrek nog een linnenkast, die niet op slot was gedraaid.

De inspecteur mompelde een verontschuldiging en begon de kast te doorzoeken, waarbij hem menig intiem stukje ondergoed in handen viel, maar van een kistje met diamanten was geen spoor te ontdekken.

Hij knielde op de vloer, keek onder de kast, richtte zich weer op en wierp een blik om zich heen.

Toen viel zijn blik op de koffer in de hoek, en trachtte het deksel op te tillen.

— De koffer is gesloten, inspecteur, zei May bedaard. Ik zal de sleutel halen.

Zij ging door de tussendeur naar de slaapkamer en kwam een ogenblik later terug met de sleutel, waarmede zij zelf de koffer opende.

— Alstublieft, zei zij eenvoudig.

Voorzichtig en met blijkbaar tegenzin begon de inspecteur alle kledingstukken een voor een uit de koffer te nemen en op een daarnaast geplaatste stoel te leggen. Maud was een paar stappen naderbij gekomen en stond onbeweeglijk toe te zien.

Wat Sir Walter betreft, hij rookte schijnbaar kalm een sigaret, maar het was hem duidelijk aan te zien, dat hij zich dood ergerde.

Naar mate de kledingstukken uit de koffer verdwenen, begon het gelaat van Miss Maud een verschrikte, daarop een verbaasde en ten slotte angstige uitdrukking te vertonen.

Zij kwam nog een stap naderbij, ten einde een blik in de koffer te kunnen werpen.

Er lagen nog slechts enkele kledingstukken in, een paar rokken en jumpers, en aanstonds zou de bodem te zien komen.

Toen deze kledingstukken er door de inspecteur uitgehaald werden en op de stoel neergelegd, kon Maud onmogelijk 'n kreet van schrik en ontsteltenis weer-

houden en riep uit:

— Is het kistje niet in de koffer. Maar dat is onmogelijk.

De detective keek verrast op en vroeg:

— Onmogelijk? Wat bedoelt gij, miss?

— Ik wil zeggen... Ik meende..., stotterde het jonge meisje, met een uitdrukking van verbijstering in de ogen, ik bedoel dat het kistje toch ergens moet zijn.

De inspecteur haalde onmerkbaar de schouders op en zei:

— Dat geef ik u gewonnen, Miss, maar in deze kamer is het zeker niet.

Hij lichtte nog eens alle gordijnen op, keek boven op de kast en zei toen kortaf:

— Als hier geen geheime bergplaatzen zijn, Miss Quickmarch, en dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor in dit huis, dan is uw kistje met diamanten niet in deze kamer, dat kan ik u verzekeren.

Maud greep zich wankelend aan de tafel vast, tastte naar haar hoofd, en wierp een verwaasde blik om zich heen.

Het was haar alsof zij droomde.

Zij zelve immers had de nacht te voren het kistje met diamanten in de koffer van haar nicht verstopt.

Hoe was het dan daar weer uit verdwenen?

Hoe het ook zij, de diamanten waren er niet meer.

Misschien had haar nicht, zo overdacht zij, haar de vorige nacht wel gehoord, zich slapende gehouden, en zodra de weg weer vrij was, het kistje ergens anders heen gebracht en elders in het huis verborgen.

Hoe dan ook, haar boosaardig plan was mislukt.

Sir Walter had zijn arm om de schouders van zijn meisje geslagen en zei op innige toon:

— Kom May, wij blijven hier niet langer. Ik zal je aanstonds naar mijn moeder brengen, die zal wel raad weten te schaffen.

May wierp de jonge baronet een blik vol liefde toe, en drukte zijn hand, die de hare omkneld hield.

Gearmd verlieten zij het vertrek, als-

of er niemand anders op de wereld bestond.

Maud volgde hen in een toestand van onbeschrijfelijke verwarring en verwondering.

Een ogenblik later waren allen weer in de huiskamer terug, waar het echtpaar Quickmarch, Pim en het bediendenpersoneel in spanning de uitslag van het onderzoek stonden af te wachten.

— Welnu? vroeg de heer des huizes, zodra de deur geopend was, terwijl hij zich tot Sir Walter en May wendde.

— Vraagt gij dat nog? riep Walter nijdig uit, hadt gij soms verwacht dat May de sieraden gestolen had? Ik zal u eens wat zeggen Mr. Quickmarch. May Forster blijft geen uur meer in uw huis, en ik ben van plan haar binnen een maand tot mijn vrouw te maken.

— Bravo, liet een krachtige stem zich horen die afkomstig bleek te zijn uit het groepje bedienden.

Quickmarch wendde zich kwaad om en vroeg:

— Wie riep daar bravo?

— Ik was zo vrij, sir antwoordde de nieuwe bediende nederig. Ik vraag u wel excuus, ik deed het in een spontane opwelling.

Sir Walter had zich tot de inspecteur gewend en vroeg:

— Er is nu zeker niets meer op tegen dat deze dame zich verwijdert?

— Ik zou niet weten, waarom, sir Walter, antwoordde de politiebeampte.

— Dan zullen wij gaan, May, zei de jonge baronet. Hoe eerder je weg bent uit het huis van deze mensen, die je

hebben durven verdenken, hoe liever het mij zal zijn.

— Maar voor de duivel, die diamanten moeten toch ergens zijn, brulde Quickmarch, die in de opwinding al zijn aangeleerde manieren van gentleman scheen vergeten te zijn.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik nog een opmerking maak, liet opnieuw de stem van de pas aangenomen bediende zich horen.

— Wat heb je nu weer te zeggen? vroeg zijn meester ongeduldig.

— Ik wil zeggen, mijnheer, dat wij allen onschuldig verdacht zijn. Het kistje met juwelen is nergens te vinden en daarom kan het alleen maar in de kamer van Miss Maud zelf zijn.

Quickmarch wilde woedend uitvallen maar hij beheerste zich, en zei op gemakkelijke toon tot zijn dochter:

— Maud, meisjelief, breng de heren van politie zelf maar eens naar je kamers en laat hen zoeken.

Even scheen het jonge meisje te aarzelen, maar toen zei zij kortaf:

— Mij best, laten de heren mij dan maar volgen.

De inspecteur hoog zwijgend en het drietal ging de dochter des huizes na.

Zij bleven zeker geen volle vijf minuten weg.

Toen Miss Maud weer binnentrad, hield zij haar zakdoek tegen de ogen gedrukt en riep snikkend uit:

— Ik begrijp er niets van; ik moet zeker in mijn slaap het kistje op dezelfde plaats hebben neergezet, waar het altijd staat.

HOOFDSTUK V

ER ARRIVEERT EEN LOGÉ

Een paar uren later waren rust en kalmte teruggekeerd in het huis in de Boston Street.

May Forster had haar goed gepakt en was juist een paar minuten geleden door Sir Walter Connaught afgehaald in een Rolls Royce die de afgunst had opgewekt van de heer des huizes.

Hiermede echter was de zaak nog lang niet afgelopen, want in het bediendenvertrek werd er nog lang en breedvoerig over de zaak nagepraat, ofschoon de butler reeds enige malen op strenge toon had bevolen, dat er nu verder maar over gezwegen moest worden.

In de werkkamer van Jonathan Quickmarch werd krijgsraad gehouden met gesloten deuren. Daar zaten de vier leden van het gezin bijeen en beraadslaagden.

Een half uur geleden had Miss Maud onder veel tranen en snikken bekend, wat zij die nacht uitgevoerd had. Niet in haar slaap, maar willens en weten, en zich alles, wat zij gedaan had, zeer precies herinnerde. Zij had zelfs de wasdruppels op de parketvloer van de gang kunnen aanwijzen, die van haar kaars waren gedrupt.

Dat was zeker een geheimzinnig geval, want hoe was het kistje met diamanten op zijn oude plaats terug gekomen?

Dat May Forster het zou hebben gedaan, was uitgesloten, want Maud had nog lang slapeloos in haar bed gelegen en toen zij opstond, was May nog in haar kamer.

Er moest dus iemand in huis zijn geweest, die haar gevolgd was, die gezien had wat zij deed en die het kistje uit de koffer had gehaald om het naar zijn oude plaats terug te brengen.

Wie was die geheimzinnige persoon?

Dat was een vraag, waarvoor geen oplossing kon worden gevonden.

Wat de heer des huizes en diens zoon Philip betreft, zij begrepen maar al te goed, dat er zich iets raadselachtigs had voorgedaan, en dat May een geheimzinnige helper moest hebben gehad, die haar, misschien, zonder dat zij het wist, had bijgestaan.

Toen zij tot deze slotsom gekomen waren, begrepen die twee, dat men het daarbij niet kon en mocht laten, want die geheimzinnige helper moest nog in huis zijn, en iemand, die tot zo iets in

staat was, kon nog wel meer van plan zijn.

Het was zo goed als zeker, dat hij onder het bediendenpersoneel school, maar wie?

Quickmarch bewoonde het huis nog slechts kort en zijn bedienden waren van zes maanden tot anderhalf jaar bij hem. Hij kon dus nog niet met zekerheid oordelen over hun betrouwbaarheid en het stond vast, dat er onder het huidige dienstpersoneel, zowel mannen en vrouwen, lieden scholen, die naderhand medeplichtigen van een of andere dievenbende bleken te zijn.

Er moest dus doortastend opgetreden worden, en wel direct.

— Als wij eens een particuliere detective inriepen? gaf Philip in overweging.

— Dat had ik juist willen voorstellen, riep zijn vader uit.

— Dat is een goed plan, zei Philip hoofdknikkend, maar alleen als de man hier dag en nacht in huis is.

— Alles goed en wel, maar de bedienden hebben hun ogen niet in hun zak, en die geheimzinnige nachtelijke wandelaar zal op zijn hoede zijn, riep Maud uit.

— Ik bedoel natuurlijk niet, een man in uniform, hernam de jongeman, maar wij doen alsof hij een kennis is, die hier een weekje of zo komt logeren.

— Wat een ellende, zei Mr. Quickmarch, ik ben er helemaal van overstuur.

— Hé mama, houd toch op met dat gejammer, riep Maud ongeduldig uit, wij moeten nu spijkers met koppen slaan. Wat zegt u van dat plan, papa?

— Ik ben er voor, antwoordde Quickmarch, ik voel me niet veilig meer in mijn eigen huis, en ik kan toch het hele personeel niet op straat zetten. Het zou hier een mooie boel worden.

— Zal ik dan maar meteen een particulier detective-bureau aanschrijven, papa met het verzoek ons iemand te zenden die in dergelijke zaken bedreven is? vroeg Maud.

— Doe dat, meisje, en wat die Connaught betreft, die bestaat voor mij niet meer.

En met deze vreselijke bedreiging verhief de heer des huizes zich van zijn zetel en verklaarde de vergadering voor gesloten.

Maud begaf zich dadelijk naar haar boudoir, ging aan haar bureautje zitten en schreef een brief, aan het detective-bureau « Argus », waarvan zij wel eens gehoord had.

Zij deed de brief in een enveloppe, belde het kamermeisje, en vroeg om haar mantel en hoed; zij ging zelf de brief posten, om er zeker van te zijn, dat niemand iets van het plan te weten zou komen.

Dat dacht zij tenminste.

Maar zij zou er wel anders over gedacht hebben, als zij had kunnen zien, wat er nauwelijks een paar minuten nadat zij vertrokken was in haar boudoirtje voorviel.

De deur werd behoedzaam geopend en Raffles, alias Archibald Hunter trad binnen.

Hij ging regelrecht naar het bureautje, en nam de vloei legger op, waar, op het schone blad vloei duidelijk de afdruk te zien was van de letters van het adres, dat het jonge meisje zo even had geschreven.

Hij haalde een zakspiegeltje te voorschijn, hield het er voor, en kon nu gemakkelijk de regels van het adres lezen.

Raffles glimlachte, legde het vloei blad weer op zijn plaats en haalde de schouders op.

— Nu weet ik tenminste wat zij van plan zijn, zei hij. Ik vermoedde wel zo iets, want zij hebben zo juist familie raad gehouden.

Hij verliet het vertrek en ging aan zijn bezigheden.

Tegen vijf uur werd er gebeld, en Raffles, die de deur opende, zag voor het hek een auto geparkeerd staan, waarin een heer gezeten was, die een valies naast zich op de bank had staan.

De chauffeur die had aangebeld, vroeg:

— Is Mr. Quickmarch te spreken?

— Mag ik de naam weten? vroeg Raffles.

De chauffeur gaf een kaartje af, waar op de naam Sleuth te lezen stond.

— Ik zal het bezoek van mijnheer gaan aankondigen, zei de gewaande bediende.

De man met het gele valies scheen ongeduldig te zijn geworden, stapte uit, rekende af met de chauffeur, die hem halverwege tegemoet was gekomen en stond het volgende ogenblik tegenover Raffles, die een stevig gebouwd man met een gladgeschoren gelaat en pientere ogen voor zich zag.

— Mijn naam is Sleuth, zei de detective ten overvloede. Ik ben een neef van Mr. Quickmarch en word verwacht.

— Wees dan zo goed even plaats te nemen, sir, verzocht Raffles. Ik zal mijnheer van uw komst in kennis stellen.

Hij ging de trap op, en klopte op de deur van de werkkamer van zijn patroon.

Toen deze de komst van Mr. Sleuth vernam, sprong hij blijkbaar verheugd op uit zijn stoel waarin hij half had zitten dutten en riep uit:

— Nodig Mr. Sleuth uit, dadelijk hier te komen en zet zijn koffer in de logeerkamer.

Raffles boog, ging weer naar beneden en verzocht de bezoeker hem te volgen.

Toen Mrs. Quickmarch werd binnen geroepen om kennis te maken bekeek zij de bezoeker met enige afkeer, en kon zich niet verenigen met het denkbeeld, dat zij « iemand van de politie » in huis had gekregen.

Maud daarentegen, die ook aanstonds was gehaald, drukte Mr. Sleuth hartelijk de hand en zei:

— Ik zal mijnheer Sleuth zelf de weg wel wijzen.

Toen Mr. Sleuth zich op zijn kamer een weinig verfrist had, kwam Maud hem halen om een kop thee te komen drinken.

Nauwelijks waren zij weg, of Raffles glipte naar binnen en had in een ommezien met een fijn lopertje het valies van de logeergast geopend en vlug de inhoud doorzocht.

Hij vond onder de gewone inhoud een paar vernikkelde handboeien, benevens een revolver die met scherp geladen was.

In een oogwenk had hij het magazijn geopend de scherpe patronen er uit gehaald en daarna het wapen opnieuw met losse patronen geladen.

Hij had de revolver juist weer in de tas gedaan en deze gesloten, toen hij de liftkooi naar boven hoorde komen.

Hij zette het valies haastig op een stoel, en verliet het vertrek, waarvan hij de deur achter zich sloot.

Mr. Sleuth was onder een kop thee en een paar biscuitjes ingelicht over het zonderlinge voorval, dat er die nacht had plaats gevonden.

Dat wil zeggen, Maud spelde hem op de mouw, dat het juwelenkistje een tijdlang spoorloos verdwenen was, en waarschijnlijk door degene, die het had weggenomen, weer op zijn plaats was teruggebracht, misschien uit vrees voor ontdekking, of omdat de dief of dievegge wel inzag, dat het kistje het huis niet kon worden uitgebracht, zonder dat dit aanstonds gemerkt zou worden.

Het jonge meisje had haar mededeling beëindigd met de verklaring, dat zo goed als zeker, een van de bedienden de schuldige moest zijn. De detective had haar verzekerd, dat het niet lang zou duren, of hij zou de schuldige hebben ontdekt.

Het toeval wilde, dat diezelfde avond er wederom een kleine soirée zou plaats hebben, waarvoor de invitaties reeds waren verzonden.

Men had voor die gelegenheid een zangeres van naam geëngageerd, die enige liederen ten gehore zou brengen en Quickmarch blufte er niet weinig over, dat hij aan deze dame voor een paar liedjes honderd pond sterling honorarium moest betalen.

Er had die namiddag een diner plaats gehad, waaraan ook een aantal gasten bestaande uit vroegere vakgenoten van de paardenhandelaar, die zelfs de eerste regels van omgang in een fatsoenlijk gezelschap niet kenden.

Hun tafelmanieren waren abominabel en zij gingen om met het zilveren bestek, alsof dat bestond uit dorsvlegels en hoofvorken.

Sommige gasten wisten zelfs niet, wat eigenlijk het doel was van de fraai

gekleurde met water gevulde waterkammen, die tot reiniging van hun vingers naast het bord waren gezet, zetten het aan hun mond en dronken de inhoud met enkele teugen leeg.

Na het diner werden er zware havanna sigaren van reusachtige afmetingen gepresenteerd, en weldra zag de eetzaal blauw van de rook.

De dames hadden zich teruggetrokken naar het boudoir van Mrs. Quickmarch, waar zij naar hartelust konden roddelen over het dienstpersoneel, over de laatste koopjes bij Swan and Edgar en over allerlei intieme kledingstukken

als brassieres, stepins jaretellen en nylon kousen. En, niet te vergeten, over het weglopen van May Forster, dat een schandaal werd genoemd.

Maud vooral, die haar nicht was gaan haten, viel vinnig op haar aan, trouw bijgestaan door haar mama, die aan iedereen, die het horen wilde, vertelde, dat zij altijd wel gedacht had, dat er aan dat jonge ding een steekje los was, want het gaf toch geen pas, nietwaar, om zo maar op de loop te gaan met de eerste de beste adellijke snuiter en een huis te verlaten, waar zij het toch zo goed had gehad.

HOOFDSTUK VI

EEN MUZIEKAVOND MET EEN STAARTJE

Het liep intussen naar negen uur, en men begaf zich naar de muzieksalon waar aldra een stuk of dertig gasten bijeen waren.

De heren waren allen in avondkleding, waarin zij zich niet al te plezierig schenen te voelen, en de dames in veel te laag gedecolleteerde avondjurken.

Er was een strijkje van beroepsmuzikanten geëngageerd, maar vooraf zouden enige amateurs een paar nummer-tjes ten beste geven.

Het was eenvoudig vreselijk. Oorverscheurend.

Maar de jongelieden waren tegelijkertijd begonnen te strijken en hielden ook ongeveer tegelijk op, en dat was onder de gegeven omstandigheden al heel wat.

Men applaudisseerde druk, en een paar oude heren werden verschrikt wakker, wreven zich de ogen uit, en vroegen wat troef was.

Daarna kwam er een jongedame van ongewisse leeftijd, gehuld in een wit mousseline japonnetje, met een blauwe sjerp om het middel, het podium opgehuipeld.

Deze jongedame deed de prachtige

Bechsteinvleugel open, en begon uit het hoofd een lied te kwelen, waarbij zij zich zelf accompagneerde.

De klanken sneden zelfs de meest verhardden onder de aanwezigen door de ziel, en sommige dames zaten verstolen in hun zakdoek te snotteren.

Toen de jongedame gereed was werd zij afgelost door een heer, die de blokfluit bespeelde, en die op niet onverdienstelijke wijze, het geknor van een varken, het gebalk van een ezel, en het gehinnik van een paard wist na te bootsen. Hij had buitengewoon veel succes en men dwong hem zelfs om een nieuw nummer te geven, waarop hij het beroemde « Singing in the Rain » blies en vervolgens, zonder daartoe behoeven te worden aangemoedigd een soort horlepijp begon te dansen, die vooral bij het jonge volkje buitengewoon in de smaak viel.

Het was voor de heer, die op deze solist volgde een zware taak om hem te overtreffen, maar hij deed er zijn best toe, dat moet gezegd worden.

Die nieuwe solist was een schraal mannetje, want zijn nietige lichaam bracht een toon voort, die de glazen op de tafeltjes deed rinkelen, en de ruiten

aan het trillen leek te brengen.

Toen hij de laatste noot gezongen had, bleek dat de jonge juffrouw, die hem geaccompagneerd had, nog een maat of tien moest spelen, maar daar nam niemand aanstoot aan, want men had van de piano nog niets gehoord.

Een daverend applaus brak los, en de heer des huizes sloeg de zanger zo joviaal op de schouder, dat deze met een pijnlijk gelaat ineenkromp.

— Dat heb je mooi gedaan, Wilkins prees Mr. Quickmarch hem. Wat een stem, wat een stem. Het lijkt wel, of je de afslager op de paardenvelling hoort. Man, je had omroeper bij de radio moeten worden.

Nu werd de pauze aangekondigd, en daarvan maakte men gebruik om snel de stoelen terzijde te schuiven en de muzieksalon tot balzaal te promoveren.

Nu was het de beurt van het gehuurde strijkje, dat gedurende de prestaties van de amateurs zich achter een aantal palmen had zitten doodergeren.

De dansmuziek, die nu klonk was zo verleidelijk, dat de gasten zich nauwelijks de tijd gunden hun glas wijn of sherry leeg te drinken. Zelfs Mr. Quickmarch kon de wals, die opklonk, niet weerstaan en maakte zich meester van de jonge dame van onzekere leeftijd in het mousseline japonnetje met de blauwe ceintuur en sprong met haar rond, daarbij een gezicht trekkend alsof hij hemelse vreugden genoot.

Ook Mr. Sleuth deed mee, want hij was zo juist de muzieksalon binnen gekomen, na een inspectietocht door het huis te hebben gemaakt, waardoor hij niets wijzer was geworden.

Philip Quickmarch had een dikke dame tot partner, wier middel hij nauwelijks omvatten kon, zij was zeer klein van gestalte en haar japon was zo laag uitgesneden. Hij dankte de hemel toen het slotaccoord van de wals klonk en hij zijn dikke partner naar een stoel kon geleiden.

In een hoek van de zaal hadden een paar heren een sigaar aangestoken, maar dadelijk klonk de stem van de heer des huizes, die riep:

— Niet roken, jongens. Denk er om,

aanstands treedt de zangeres op, die me honderd pond kost. Zij kan niet zingen in een rokerige zaal.

Onmiddellijk doofden de aangesprokenen hun sigaren en wachtten gelaten het einde van het bal af, want daarna zou er nog een soupertje zijn en dat wilden zij voor geen geld missen, want de Italiaanse kok van hun vriend Quickmarch was een meester in zijn vak.

Het bal werd voortgezet en tegen elf uur ging de gastheer op een stoel staan en brulde met stentorstem:

— Stilte. Nou komt het. Mag ik de geachte aanwezigen verzoeken plaats te nemen.

Het gordijn terzijde van het podium ging vaneen en daar verscheen een bevallige jonge vrouw, in een nauwsluitende zwarte japon en met verblindend witte, fraai gevormde schouders en armen.

Zelfs de oudere heren waren dadelijk een en al aandacht voor hetgeen de jongedame ten gehore zou brengen.

Een der dames onder de gasten zou haar accompagneren, en het bleek aldaar dat dit meisje, dat zich nog niet had laten horen, een ware artieste was.

De zangeres bleek een fraaie sopraan te bezitten en liet een aantal liederen van Franz Schubert en Hugo Wolff horen, die in hun genre onovertreffelijk mochten worden genoemd.

Of haar recital naar verdienste werd geapprecieerd viel echter te betwijfelen want er klonk slechts een zwak applaus.

Zij scheen zich hiervan echter bitter weinig aan te trekken, wierp een verstolen, minachtende blik op de aanwezigen en praatte even met haar accompanatrice.

Zij zong als toegift nog een paar liederen, die eveneens zwak geapplaudiseerd werden en trok zich toen weer achter het gordijn terug, waar zich een deur bevond, die eveneens op een der gangen uitkwam.

Alleen Jonathan Quickmarch had zich de handen bijna stukgeklapt, want hij wilde tonen niet voor niets honderd pond sterling te hebben uitgegeven.

De stemming sloeg echter dadelijk om, toen de heer van de blokfluit, weer

opkwam, ditmaal met een blauw geschilderd oog, een strooien hoedje op, en een rieten wandelstokje in de hand.

Het bleek, dat deze heer zich ook bewoog op het gebied van de komische voordracht en spoedig schaterden de aanwezigen het uit, en juichten zij de komiek hartelijk toe.

Na hem kwam de baszanger weer op de planken en opnieuw rolde zijn stem als een onweer door de zaal, zodat een klein meisje, dat met haar moeder was meegekomen, het hoofd in haar schoot verborg, en in een jammerlijk geschrei losbarstte.

Naderhand deelde het kind mede, in de stellige overtuiging te zijn geweest, dat de zanger het benauwd had gekregen, en bijna stikte omdat hij eerst rood, toen blauw en ten slotte paars in het gezicht werd.

Intussen waren de bedienden af en aangelopen met verversingen, en het strikje putte zich uit in vrolijke populaire wijsjes, die door velen mede werden geneuried.

Het was bijna middernacht, toen een der bedienden, met zijn leeg blad wilde heen gaan om nieuwe voorraad te halen.

Hij bleef voor de deur, die op de brede corridor uitkwam, staan, en wendde zich toen met een vragende blik en een vage glimlach om.

— Wat is er Stephen? riep Mr. Quickmarch, die in een uiterst opgewekte stemming verkeerde. Wat blijf je daar voor die deur staan treuzelen, man?

— Ik kan er niet uit, sir, antwoordde de bediende.

— Wat is dat nu? Heb je het plotseling in je benen, vroeg de heer des huizes lachend.

— No, sir, aan mijn benen ligt het niet, maar de deur is gesloten, riep de bediende terug.

Eensklaps als op toverslag, hield het drukke gepraat en gelach op, en allen keken verbaasd naar de bediende, die met zijn zilveren blad in de hand voor de deur stond.

Met gefronst voorhoofd ging de butler, Brig, naar de deur, en draaide aan

de kruk.

Toen wendde hij zich tot Quickmarch en zei verbluft:

— Stephen heeft zowaar gelijk, mijnheer, de deur is op slot.

— Wat moet dat betekenen? riep Quickmarch terwijl hij langzaam opstond en naar de deur ging.

En in zichzelf mompelend voegde hij er aan toe:

— Zou die Sleuth soms...?

Hij was nu bij de deur en kon zichzelf overtuigen, dat deze inderdaad op slot was gedraaid.

— Dat is kras, riep hij uit.

— En de deur naar de ontvangkamer is ook dicht papa, riep Maud, die er het dichtst bij had gestaan en de kruk had willen omdraaien.

— Zo iets heb ik nog nooit beleefd, riep Quickmarch uit. We zijn toch, hoop ik, niet in ons eigen huis opgesloten?

In plaats van te antwoorden, snelde Philip naar het podium, sloeg het gordijn terzijde en kwam even later terug.

Zijn gelaat toonde de grootste verbazing, toen hij riep:

— De deur naar de zijgang is ook gesloten.

Een kortstondig stilzwijgen volgde op deze woorden en een vage ongerustheid maakte zich van de aanwezigen meester.

Quickmarch had om zich heen gekeken en zag nu, dat de detective Sleuth niet in de zaal aanwezig was.

Hij bonsde met zijn vuisten op de deur, en schreeuwde:

— Doe open. Wat zijn dat voor flauwe kunsten. Ben jij daar soms Sleuth? Er kwam geen antwoord.

Woedend gaf Quickmarch een trap tegen de deur, terwijl aan de andere zijde van het vertrek Philip een roffel sloeg op de deur van de ontvangkamer.

Aan de andere zijde van die deuren geen geluid, geen enkel teken van leven, het was alsof het hele huis buiten de muzieksalon was uitgestorven.

— Doe het raam eens open, en kijk wat er aan het handje is, riep een der gasten.

Philip snelde naar een van de drie ramen, die aan de achterzijde van het

huis waren gelegen en rukte het open.

De muzieksalon lag op de tweede verdieping van het huis, en er was natuurlijk geen denken aan, om de zaal langs deze zijde te verlaten.

In de tuin was het stikdonker, en daar viel ook niets te onderscheiden.

Maar toen de jongeman het gelaat terzijde wendde, zag hij, dat er door de ramen van zijn eigen kamer, die eveneens op de tuin uitzagen, licht schemerde, terwijl hij toch zeker wist, dat hij daar het licht had uitgedaan.

Hij deed het raam weer dicht, en zijn gelaat was bleek, toen hij riep:

— Er moet iets gebeurd zijn, want het raam van mijn kamer is verlicht. Er is dus iemand daar.

— Misschien een van de bedienden? vroeg Maud.

— Ik zou niet weten wie. De kok is in de keuken en de dienstboden hebben daar natuurlijk niets te maken.

— Maar Hunter? Waar zit Hunter? riep Mr. Quickmarch uit.

— Ja, die heb ik al in een kwartier niet gezien, liet de stem van de butler zich horen.

— Maar wat heeft hij in mijn kamer te maken? riep Philip.

— Kan het Mr. Sleuth niet zijn? vroeg zijn zuster fluisterend. Misschien heeft die detective wel iets ontdekt.

— Best mogelijk, maar waarom sluift de vent ons hier dan op? ging Philip woedend voort.

Dat was een vraag, waarop niemand het antwoord wist, en zo zaten de gasten daar en keken elkander vragend aan, zonder er iets van te begrijpen.

HOOFDSTUK VII

EEN DURE LES

Zodra de zangeres die voor haar optreden honderd pond had ontvangen, zich achter het gordijn had teruggetrokken, opende zij de deur die op de zijgang uitkwam, en verwijderde zich na een shawl om haar blote hals te hebben geslagen.

Zij zou niet aan het souper deelnemen, waartoe zij trouwens ook niet was uitgenodigd.

Zij liep de gang ten einde, sloeg een hoek om en volgde de brede corridor, waarop deze zijgang uitkwam.

Nu stond zij voor een hoge deur, en klopte op eigenaardige wijze aan, na eerst aandachtig te hebben geluisterd en om zich heen te hebben gekeken.

Daar binnen werd een sleutel in het slot omgedraaid, en de deur op een kier geopend.

Het hoofd van de gewaande Archibald Hunter vertoonde zich en toen klonk een stem op zachte toon:

— Ben jij het, Charles? Heb je je liederen al gekweeld, en de goegemeente daarbinnen vergast op je heerlijke sopraan?

— Ja, maar mijn succes was slechts matig.

— Dat doet er niet toe. Als ons suc-

ces op ander gebied maar groot is, en daar twijfel ik niet aan.

— Waarom heb je mij eigenlijk zo eensklaps hier laten komen?

— Omdat ik vreesde het alleen niet af te kunnen, amice. Zij hebben versterkingen laten aanrukken, moet je weten.

— In welke vorm?

— In de vorm van een particulier detective.

— Vermoeden zij dan iets van je plannen? vroeg Charles Brand verschrikt.

— Dat natuurlijk niet, anders zouden zij wel anders zijn opgetreden, zei Raffles. Neen, dat niet, maar zij geloven wel, dat er iets niet in de haak moet zijn met het juwelenkistje, en zij hebben uit een en ander afgeleid, dat er hier in huis een of ander geheimzinnig personage moet zijn, die hierin de hand heeft gehad.

— Dus moeten wij dubbel voorzichtig zijn... Wat doen wij nu?

— Dat zal ik je zeggen. Wij sluiten om te beginnen, al de deuren af van de muzieksalon, zodat wij geen potkijkers te vreesen hebben.

— Maar die detective, waar zit die nu ergens?

— Die zoekt het hele huis af. Hij verdenkt, evenals de geachte familie, een der bedienden, maar hij weet natuurlijk niet, wie hij het eerst moet aanpakken.

— Als wij hem onderweg maar niet tegen het lijf lopen.

— Dat moeten wij aan het toeval overlaten, maar als dit inderdaad het geval mocht zijn, dan hebben wij nog niets te vrezen; later zal je wel blijken, waarom.

— Mag ik die jurk van me afpellen, Edward? Ik heb daaronder haast niets aan en ik zou wel graag weer een broek aan mijn benen voelen.

— Dat kan ik mij begrijpen, maar daarmee zal je toch moeten wachten tot alles achter de rug is. Tenzij je kleren hebt medegebracht.

— Ja, in mijn muziektas, heb ik wat bovenkleden gepropt, geen ondergoed, maar ik heb natuurlijk mijn slipje aangehouden. Een overhemd en das zal ik hier wel ergens kunnen vinden.

— Dat laat ik dan aan je zelf over, maar eerst moeten wij beletten, dat de gasten of de leden van de familie Quickmarch de muzieksalon verlaten. Ga nu met me mee, want de tijd dringt.

Het tweetal verliet het vertrek, waar Raffles de afspraak met zijn vriend had gemaakt, en sloop vervolgens naar de muzieksalon, waarvan zij alle deuren sloten en de sleutels in hun zak lieten glijden.

Zij gingen snel de gang door naar de werkkamer van de zoon des huizes, een fraai gemeubelde kamer, maar die er niet naar uitzag, alsof zij veel gebruikt werd, althans niet om er te werken.

In een ommezien had Brand zijn jupon uit en de meegebrachte mannenkleren aangetrokken, terwijl Raffles de grote schrijftafel onderzocht en de laden ledigde, voor zover de inhoud dit de moeite waard deed zijn.

Daarna bezochten zij de aangrenzende slaapkamer, waar zij een gouden horloge met dito ketting vonden, door de eigenaar afgelegd, omdat hij nu een

polshorloge droeg, en voorts een aantal gouden doekspelden, ringen, diamanten manchetknopen, parelen overhemdsknoopjes, en meer voorwerpen van grote waarde.

Uit een doos met overhemden en dasen kon Brand een keuze doen en zo was hij weldra weer als heer gekleed.

Nadat zij aldus het vertrek geheel kaal hadden geplunderd, en er niets van draagbare kostbaarheden was achter gebleven, begaven zij zich naar de werkkamer van de heer des huizes, op de eerste verdieping gelegen.

Maar toen zij de trap waren afgegaan, hoorden zij een geweldig misbaar, afkomstig uit de muziekzaal, waar de gasten schreeuwden en tierden, bijgestaan door de familieleden.

Boven alles uit was de stem van de zogenaamde Sleuth te horen, die riep:

— Gij behoeft u niet ongerust te maken. Ik zal wel zorgen, dat de deuren dadelijk weer geopend kunnen worden. Ik zal wel iets vinden om de deur van buiten open te breken. Zijn alle bedienden binnen?

— Nu komt het, fluisterde Charles Brand zacht.

— Dus Hunter niet? klonk weer de luide stem van de detective, die zich er in het geheel niet meer om scheen te bekommeren, dat iemand anders dan de mensen daar binnen hem zou kunnen horen. Dan ga ik hem zoeken. Wie weet, of hij hier niet de hand in heeft gehad?

— Ik geloof dat het tijd wordt om de plaat te poetsen, Edward, zei Brand op zachte toon. Hij kan elk ogenblik hier zijn.

— Laat hij maar komen, zei Raffles schouderophalend. Ik herhaal, dat hij ons niets kan doen.

— Maar hij kan telefoneren.

— Dat kan hij niet, ik heb de telefoonverbinding zoëven doorgesneden.

— Maar als hij een der deuren weet te openen, verspert hij ons de weg, want wij moeten door de gang, die langs de muzieksalon loopt, hield Brand vol.

— Laten wij dan even wachten, dan kunnen wij weten, waarheen hij zich het eerste begeeft.

Even daarna bleek, dat het slot van een der deuren begeven had; er klonken haastige stappen, die de trap afgingen, in de richting van de keuken.

— Moeten wij hem rustig zijn gang laten gaan? vroeg Brand ongerust. Straks krijgen wij de hele troep op onze hals.

Raffles haalde minachtend de schou- ders op.

— Dat heeft nog niet veel te bete- kenen, zei hij. Maar het zou ons in ieder geval in onze bewegingen hinderen voor wij hier helemaal klaar zijn, en daarom zullen wij onze vriend Sleuth of hoe de vent inderdaad mag heten, beletten om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Opnieuw klonken er voetstappen die de trap naar de eerste verdieping opgin- gen.

— Ga mee, zei Raffles zacht.

De twee mannen gingen de trap af, en bereikten de gang bijna tegelijkertijd met de detective.

Deze droeg een hakmes, dat hij echter dadelijk liet vallen, zodra hij de twee mannen gewaar werd.

Hij stak bliksemsnel zijn hand in zijn zak, en trok zijn revolver.

— Handen omhoog, beval hij dreig- end.

Maar Raffles stoorde er zich niet aan en bleef kalm doorlopen.

— Handen op of ik schiet, riep de detective, nogmaals.

— Goed, dat is afgesproken, ik steek mijn handen niet omhoog en gij schiet. Toe maar.

Sleuth was na deze woorden even te verbouwereerd om iets te zeggen of te doen, maar toen hij van zijn verbazing bekomen was, richtte hij zijn revolver op de benen van de ander en haalde de trekker over.

De haan sloeg op de percussie, maar er gebeurde niets.

Nogmaals schoot de detective, weder- om tevergeefs.

Hij slaakte een kreet van woede, open- de het wapen en keek in het magazijn.

— Laat maar, waarde heer Sleuth. Ik heb die gevaarlijke scherpe patronen er uit gehaald, zei Raffles kalm. En nu

is het mijn beurt om te bevelen: loop dadelijk voor mij uit naar de biljart- kamer. Ik zal u daar moeten opsluiten, totdat ik hier in huis klaar ben. En be- denk, dat mijn revolver beter voorzien is dan dat vod daar.

Tandenknarsend van woede moest de vernederde detective het bevel opvol- gen, en een minuut later bevond hij zich in de biljartkamer.

Raffles en Brand bonden hem met een eind gordijnkoord stevig op een stoel vast, welke daarop aan het biljart werd vastgemaakt.

— Ik beloof u, dat gij hier niet lan- ger zult moeten blijven dan strikt nood- zakelijk is, waarde heer Sleuth, dat wil zeggen, tot ik mijn taak hier volbracht heb. Een kwestie van een half uur.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek door Brand op de voet gevolgd.

Zij begaven zich nu allereerst naar de werkkamer van Mr. Quickmarch, waar de grote brandkast stond.

— Lieve hemel moeten wij dat bak- beest binnen een half uur open hebben? vroeg Brand.

— Geen reden om je daarover onge- rust te maken, amice, zei Raffles. Er is geen sprake van geweldpleging op dit kostbare meubel. De sleutels bevinden zich in de broekzak van de kleren, welke onze vriend Quickmarch nog geen zes uur geleden droeg, wat ik zo precies weet, daar ik hem zelf heb helpen ver- kleden.

Raffles opende de kast, waar hij de kleren van Quickmarch had opgehangen en nam er een pantalon uit, waar inder- daad de sleutelbos in bleek te zitten.

Hij koos daaruit de passende sleu- tel en had daarmee natuurlijk het slot binnen enkele seconden open.

— Op die manier is het kinderwerk, zei hij. Houd je tas maar op.

Toen de kast van het geld en waar- depapieren ontdaan was, bleek ook de tas tot barstens toe gevuld.

— Een zwaar vrachtje, Charles, maar denk maar aan het gezegde: Niets is lichter te dragen dan een zware porte- monnee. En nu naar de muzieksalon, waar ik de dames en heren een deuntje zal pijpen, dat zij niet verwacht hebben.

De twee vrienden verlieten het vertrek weer, gingen terloops even de slaapkamer van Mrs. Quickmarch binnen en namen daar alles mee wat de moeite waard was.

En nu stonden zij weer voor de deur van de muzieksalon, waarop heftig werd gebeukt door een aantal mannenvuisten.

— Houdt op, riep Raffles bevelend, dan zal ik de deur open maken.

— Dat is Huster, werd er achter de deur geroepen.

Raffles nam in iedere hand een revolver, en wenkte Brand, dat hij de deur zou openen met de sleutel, die hij hem zoëven had gegeven.

De jongeman stak de sleutel in het slot, en duwde de deur open.

Daar binnen ging een juichkreet op, die echter onmiddellijk verstomde, toen zij de gewaande bediende zagen binnentreden, in iedere hand een grote revolver.

— Ik kom u slechts een ogenblik derangeren, geachte dames en heren, begon Raffles hoffelijk. Ik moet u er echter opmerkzaam op maken, dat ik geen inmenging kan dulden in de grap, welke ik mij nu ga veroorloven. Mijn medewerker zal onder u lieden rondgaan en u ontlasten van uw juwelen en portefeuilles, waar wel wat in zal zitten, dat ik kan gebruiken.

Terwijl Raffles de aanwezigen met zijn twee revolvers in bedwang hield, ging Brand met een ledig valiesje rond, en liet daarin met de handigheid van een goochelaar alle juwelen verdwijnen, die de dames om hals en armen

droegen. Ook de heren kregen een beurt, niemand mocht zich vleien met de hoop, aan het scherpe oog van de Grote Onbekende te ontsnappen.

Geld, oorbellen, horloges, ringen, daspelden, broches, armbanden, colliers, portefeuilles, alles gleeed met bekwame spoed in het geopende valies.

Toen het gehele gezelschap na een minuut of tien zo kaal geschoren was als een schaap, retireerden zij naar de deur, waar Raffles een buiging maakte terwijl Brand de gang reeds was ingegaan en zei:

— Nu zal ik tot mijn spijt u weer even moeten opsluiten, maar ik laat dit hakmes bij u achter. Dat heeft Mr. Sleuth in mijn handen achtergelaten en zal u wel van dienst kunnen zijn. Over een minuut of tien hebt gij u bevrijd en die zijn voor John Raffles ruimschoots voldoende, om zich uit de voeten te maken. Adieu Mrs. en Mr. Quickmarch. Dag Mr. Pim. Goedenacht, miss Maud en verbeter allen uw leven. Denk voortaan eens wat meer aan uw medemens, die minder met aardse goederen bedeed zijn dan gij.

Nog een hoffelijke buiging, en de deur viel opnieuw in het slot.

Raffles boog zich naar het sleutelgat, nadat hij er de sleutel had uitgenomen en riep:

— O, ja, dat zou ik nog haast vergeten. Uw fameuze detective Mr. Sleuth zit gebonden in de biljartkamer. Ik verzoek u dringend, deze brave man zo gauw mogelijk te bevrijden. Ik heb het hem beloofd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het sandelhouten kistje

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f.5.- of meer
met f.5.- per maand

1. Recht is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } door Dennis Barndt
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } alle door Gladwell Richardson
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker } alle door Gladwell Richardson
10. Moordend Lood } alle door Gladwell Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door Gladwell Richardson
12. De Man van Arizona } alle door Gladwell Richardson
13. Lokas } alle door Gladwell Richardson
14. Texas Sheriff } alle door Gladwell Richardson
15. Bittere Haat } alle door Gladwell Richardson

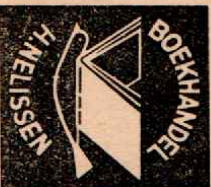
Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f88.50. Nu slechts f44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f.5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f.44,25 / de 1e termijn van f. _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007